

W. SOKOL SYDNEY VĚSTNÍK

AUSTRALIA

PROSINEC 2006

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

LEVEL 5, EDGECLIFF CENTRE, 203-233 NEW SOUTH HEAD RD,
EDGECLIFF NSW 2027 (PO BOX 474, EDGECLIFF NSW 2027)

ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9362 0277 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9362 0244

EMAIL: berntsen@primusonline.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

EUROPEAN TOURS - HEALTH SPA TOURS

**THE MAGICAL CHRISTMAS TOUR
PRAHA - BRATISLAVA - BUDAPEST - VIENNA**

Depart 25 December 2006

18 Day Escorted Tour

\$7,450 pp + airport tax

Welcome the New Year's Eve in Bratislava

**with Gala Dinner and all night entertainment
staying at the elegant Radisson - Carlton Hotel**

**Enjoy the magical operetta Die Fledermaus in Prague
indulge in the Spa in Budapest, while watching
the snow through the glass window**

**The Tour is ideal for travellers wanting to see Europe
in Style!**

European Tours - Health Spa Tours

Lic.no. 2TA000118

Call Eva (02) 9449 1786 www.healthspatours.com.au

\$200 Discount for each tour for readers of Věstník!

KRAJANSKÁ FIRMA AUTO OPRAVÁŘŮ VÁM ODBORNĚ ODHADNE CENU OPRAVY
ROVNĚŽ ZAŘÍDÍ VEŠKERÝ STYK PO VYPLNĚNÍ NUTNÝCH FORMULÁŘŮ S POJIŠŤOVNOU

POUŽÍVÁME NEJNOVĚJŠÍ METODY OPRAV S MODERNÍM ZAŘÍZENÍM

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD
INCORPORATED IN NSW

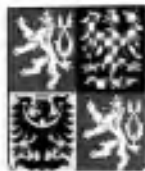
Wholesale Wine & Spirits Merchants
9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia
Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

- BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN
- KARLOVARSKÁ BECHEROVKA
- TUZEMSKÝ RUM
- JELÍNEK SLIVOVICE
- JELÍNEK GRIOTKA
- KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ
- JELÍNEK BOROVIČKA
- JELÍNEK FERNET
- STARÁ MYSLIVECKÁ
- PRADĚD
- KMÍNKA
- JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6
Ročník LIV
Prosinec 2006

Number 6
Volume LIV
December 2006

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

VESELÉ VÁNOCE A ŠTASTNÝ NOVÝ ROK 2007!

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Oslavy národního svátku</i>	8
<i>Narozeniny / Ohlasy čtenářů</i>	9
<i>Žalov</i>	10
<i>České Orfeum/ Letem světem</i>	11
<i>Vlastenci a vlastenectví</i>	13
<i>Posletové všední dny</i>	15
<i>Dopis Generálního konsula</i>	16
<i>Cesta do zaslíbené země</i>	17
<i>Staročeské vánoce</i>	20
<i>Politici krajanům</i>	21
<i>Dvojí občanství</i>	22
<i>Milionáři na Slovensku</i>	23
<i>Zrůdnost komunismu</i>	24
<i>Budeme stavět plot?</i>	25
<i>Lipjagy 1918 (Dokončení)</i>	27
<i>Chrabré boje letce V Nedvěda</i>	30
<i>Buffalo Bill na Moravě</i>	32
<i>Humor</i>	34
<i>Perly a perličky</i>	35
<i>Štěpějemi dějin</i>	40
<i>Sydneyská pahorkatina</i>	42
<i>Rodná strana</i>	44
<i>Z tajů krás české řeči</i>	45

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:

02 9528 7928

Email:

contact@sokolsydney.com

Věstník se též nachází na
internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

3.1.2007

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Pomalu nám končí další rok sokolského života a při té příležitosti bych rád vzpomněl na naše bratry a sestry kteří nás v tomto roce opustili. Zejména však na Oldu Maříka, který se tak výrazně podílel na vybudování našeho Národního domu a po dlouhá léta také na sokolské činnosti. Nikdy nezapomeneme na jeho obětavou práci.

Jsem rád, že mohu na závěr roku říci, že se nám v tomto roce dařilo trochu lépe. Domnívám se, že se naše organizace odrazila od dna té propasti do které se v minulých letech řítila. Společenské a sportovní akce byly lépe organizované. Oproti minulému roku se naše situace zlepšuje a vzhledem k tomu, že nejnnutnější a nejdražší opravy jsou za námi, věřím, že se bude do budoucna nadále zlepšovat.

Bliží se každoroční „Mikulášská dětská nadílka“ a samozřejmě vánoce. Do příštího roku plánujeme další rozšíření a zlepšení služeb pro naše členy a všechny návštěvníky. Chystáme několik společenských akcí již na únor 2007, jako vystoupení trampské skupiny „Hop Trop“ z České republiky a divadelní vystoupení několika slovenských herců. Přesné informace uveřejníme v únorovém Věstníku.

V příštím roce budeme také oslavovat 30. výročí otevření sokolského Národního domu kde zavzpomínáme na to jak to tenkrát vlastně bylo. Závěrem bych rád poděkoval všem členům výboru za celoroční obětavou práci a také všem kteří se podíleli na zajišťování společenských a sportovních akcí. Šťastné a veselé vánoce a vše nejlepší do nového roku 2007 Vám všem přeje

Jarda Krejčík.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 22.20AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$239; fond na údržbu Národního domu \$25. Mnoho díky všem dárcům.

Vepřové hody v srpnu 2006 se velice vydařily, společensky i finančně. Děkujeme za účast.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2006 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2006**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2005 a mnozí za rok 2006.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2006.

Vydání: žádné mimořádné nebylo (v lednu jsou splatné pojistky \$11,413).

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.9.2006 do 31.10.2006:

Dvorský J	25	Cutkomp D	54	Šimková M	50
Minkus S	25	Martínek Z	30		
Hájek L J	25	Smol P&H	30		

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Miroslav Moravec

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 - 16.30 hod. vždy v sobotu: 2. a 16 prosince

Volejte Jane 0438 014 125

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

Máte-li zájem, přineste si zřetelne označené dárky pro vlastní děti.

v Neděli, 3/12/2006

od 14:00 do 16:30

Program pro děti, lehké občerstvení a gáňuský jíz od 13:00 hodin.

Rezervace nejpozději do Čtvrťka, 30/11/2006

02 9807 4468 - Jarda Krejčík

02 9981 4765 - Petr Čermák

OSLAVY ČESKÉHO NÁRODNÍHO SVÁTKU V SYDNEY

Bořek Šindler

Snad si jako přesosmdesátník mohu dovolit tyto řádky našemu Věstníku svěřit. A proto je tedy svěřuji. Rád bych především připomenul sokolskému výboru, že snad za šestašedesát let svého pobytu v Sydney jsem nezakusil až do letoška neuctění našeho národního svátku. Až nyní, tedy během šestapadesáti let jsem letos poprvé nezažil sokolskou oslavu osmadvacátého října. Bylo to opomenutí nejen nedůstojné. Výbor Sokola by si to měl zapsat za uši a již nikdy toto důležité státní a národní datum nenechat přejít beze zmínky. Nu, zmínka byla, byla v tomto našem Věstníku. Věstník ale není Sokol. Sokolovna si říká Národní dům a na takovém místě by se národní svátek vzpomenout měl. Alespoň vzpomenout když už ne oslavit. V uplynulých letech za éry bratra Mařika a jeho pokračovatelů bývaly slavnostní nástupy a někdo něco i prohodil, a nikdy se taková vzpomínka neobešla bez státní hymny, často i se spontánním zpěvem zúčastněných. Byli také zváni a uctíváni českoslovenští legionáři dvou světových válek. To všechno v minulosti. Letos to ticho přímo dunělo svým hromovým nehlukem.

Měl bych i jinou pertinentní připomínku, ale zde se pohybuji na slabounkém a velmi kluzkém ledě. Bývaly oslavy národního svátku v různých místech. V „kočovných“ tělocvičnách, v Maccabean Hall, v síni strathfieldské radnice, v Yacht klubu v Rose Bay a ovšem v posledních letech vždycky v sokolském Národním domě. V hospodě nikdy, ani za těch nejhorších dob kdy exulanti mívali velice hluboko do kapsy. A nikdy, NIKDY nechybělo zahrání státní hymny. V hospodě ovšem nelze dobře hrát národní hymnu. Snad jenom proto, že bych mohl být panu generálnímu konsulovi otcem, ne-li dokonce dědem, rád bych si dovolil připomenout několik maličností. Činím to nerad a s ostychem a také porušuji pravidlo darovanému koni na zuby nekoukej. Tím darem je v mém případě mnou přijatá pozvánka na oslavu. Ne že by restaurace Praha nebyla výbornou restaurací. O to zde nejde. Výbornou restaurací ona je. Jídla bylo plno a jídla výborného. Ale všichni máme v čerstvé paměti loňskou reprezentační oslavu pod taktovkou českého generálního konsulátu v budově parlamentu tohoto státu – to byla oslava důstojná a věru reprezentativní. Hovořil Speaker parlamentu státu New South Wales, návštěvníci byla také známá přítelkyně Čechů federální poslankyně paní Bishop – nu, byla to oslava českého národního svátku, jak by si to našinec představoval. Letos jsme se jeden na druhého museli tlačit v prostorách hospody, staří víceněždevadesátníci / bývalí bojovníci za naši svobodu posedávali na židličkách v pletencích „těl a oudů“, nebylo slyšet hlasy mluvčích v stydlavém mikrofonu a i během udílení vyznamenání jednomu účastníku odboje panoval čilý hovor těch, kteří byli úplně zablokováni a ani neviděli ani neslyšeli. Kdybychom popisovali krčmu Santa Puelo, a tu nepopisujeme, směle bychom mohli uvést, že tam bylo zvečera veselo, a že se tam v pletencích oudů mačkalo tělo na tělo, byť ani v kouři a ani v čmoudu. V takovém prostředí se ovšem nutno vystříhat hraní národní hymny. Během té mačkanice jsme se postupně také dovídali, že my pátečníci jsme už druhou várkou, že jiná, snad anglická verze již proběhla daleko dříve a že naše tlačence je jen pro nás Čechy a jen dozvukem předešlé nemačkové parády.

Příští rok já už asi oslavu našeho národního svátku neprožiju – buď už se nebudu pohybovat v tomto slzavém údolí, anebo bych se mohl stát nezvancem za napsání těchto slov. Pan generální konsul nás oslovil velmi šlechetně a právě tak nás velice zdvořile oslovil přítomný český poslanec evropského parlamentu. A pan generální konsul v očividné snaze provádět všechno co nejlépe jistě choval ty nejchvályhodnější úmysly. Ale smím-li vyslovit důtklivou prosbu, a snad i jakousi staromileckou radu, oslavu národního svátku už, prosím, nikdy v hospodě. Když už ne v parlamentě, tedy alespoň v jiných důstojných společenských prostorách.

Sokolskému výboru i panu generálnímu konsulovi se omlouvám za tato kritická slova a snad i slova nevděku. Budíž mým ústům odpuštěno.

Hledá se pan Dušan Václav Šrajer, chemik, narozen dne 9. února 1924 v Praze. S pomocí IRO přijel do Austrálie lodí z Německa v červenci 1950 a pobýval v Bonnegilla Migrant Camp. Máte-li jakoukoli informaci, prosím volejte 0409 677 522 či 02 9365 1872

V tomto prosincovém čísle Věstníku popřejeme **těm, co se narodili v prosinci a také ledňáčkám a ledňákům.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestřám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v prosinci: 1.12. **Evě Trojanové,** narozené ve Zlíně 11.12. **Juliáně Růžičkové,** rodačce z Košic a na Silvestra tedy 31.12. **Aničce Kiliánové,** která se Lidušce a Oldovi Maříkovým narodila už tady v Sydney.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v prosinci: 13.12. **Miloslavu Bernáškoví,** rodáku z Bošovic, který začal cvičit v Sokole Dyšina, sokolský slib složil v Sokole Karlovy Vary v roce 1947. V roce 1949 byl členem Sokola Darmstadt a od 1950 Sokola Sydney. Po 10 letech se odstěhoval do USA, odkud se po deseti letech vrátil do Sydney a po deseti se opět stěhoval do USA, kde žije dodnes. Bratr Bernášek byl profesorem na universitě přednášel ekonomii a nyní je v důchodu. Nikdy nepřestal být členem naší sydneyjské jednoty, na Štědrý den 24.12. bude slavit **Ian Robert Juniper,** který se narodil v Londýně. A těm, co se narodili v lednu: 12.1. **George Chmelařovi,** rodáku z Prahy, 14.1. **Johnu Franku Nadile** a poslední den ledna, tedy 31.1. členu výboru Sokola **Ivo Pšeničnému,** který velmi obohacuje kulturní život naší komunity svými programy „Českého Orfea“.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví. 18.12. sestře **Dáše Čtvrtečkové,** rodačce z Ostravy a 13.12. **Janu Jelínkovi,** který se narodil v Užhorodě, kde také začal jako žák cvičit v Sokole.

Ohlasy čtenářů

Bratři a sestry,

Po měsících uplynulých od sletu se přidávám se svými vzpomínkami. Paní Dresslerová mi dala adresu na svého příbuzného v Praze. Je to bratr Milan Rastislav Černík PhDr., praporečník Sokola. Sešel jsem se s ním na nádraží v Praze blízko Sazky. Držel jsem malý australský praporek a on mě poznal. Vzal mě do toho ohromného areálu a byl to požitek k nezapomenutí. Byla tam ohromná spousta mládeže a tak je o budoucnost Sokola postaráno. Setkal jsem se s ním potom ještě v Tyršově domě. O sletovém pochodu bylo dost napsáno. Přivezl jsem z Austrálie dva prapory a tak jsme měli tři a dobře jsme si zapochodovali. Bylo to dojemnější než když jsem tam pochodoval v roce 1948. V Tyršově domě jsem se měl také setkat se spořilovskými Sokoly. Ujednal jsem si to s bratrem Vladimírem Prchlíkem CSc. Čekal jsem dlouhou dobu a nenašli jsme se. Rozjel jsem se tedy domů ke své sestře. Ale domluvili jsme se s bratrem a sešli se 13 července. Setkání na nádraží nebylo tak napínavé jako první a jelí jsme autobusem na Spořilov. Tam jsem kdysi bydlel jako kluk u tety asi tak kolem let 1937/38 a po válce od 1945 do 1949 když jsem studoval ekonomii na Vysoké Obchodní. Cvičil jsem tam v Sokole a pochodoval s praporem v 1948 ve sletovém průvodě. Na sletu jsem necvičil, měl jsem zraněné koleno a chodil několik měsíců o holi! Byl jsem přivítán věrnou gardou Sokola a díval jsem se upřeně na každého jestli někoho poznám. Sestra Fischerová-Novotná mi utkvěla v paměti. Byli jsme proti komunistům. Jinak jsem nemohl nikoho poznat. Bratr Eliáš nemohl přijít. Pohovořili jsme si o spořilovských Sokolech zde v Melbourne, s kterými jsem byl dlouhou dobu ve styku. Byl to Zdenek Dub a on mě informoval o jiných (Eliáš a Soustružník). Jako i jiní sestra Mila Kršňáková nemohla přijít; šel jsem jí tedy navštívit a popovídat si o spořilovských lidech a také o životě zde když tu byla na návštěvě u dcery Evy. Nechal jsem v sokolovně malý australský praporek a později poslal z Austrálie větší prapor jako upomínku na nás. Setkání po tak dlouhé době je dost dojemné a nevěděl jsem jak to na mne při mém stáří bude působit. Zvládnul jsem však vše dobře... Zpátky k mým trumpetám a brass bands!

Nazdar

Ota Hanzal (Otakar {Otto} Václav Hanzal) Sydney

Žalov.

Dlouholetý sokol bratr **Stanislav Žmola** zemřel v Rakousku 2. října ve věku 95 let. Byl sokolským vzdělavatelem, v rámci své činnosti se zasloužil o vznik a umístění pamětní desky župy v Mauthausenu. Po řadu let bratr Žmola patřil mezi čtenáře Věstníku.

IN MEMORIAM JARMILY DRESSLEROVÉ

K Pánu se odebrala vynikající komunikátorka a hluboká studnice českých znalostí. Kdo ze sydneyjských Čechů by byl nepoznal a neznal paní Jarmilu Dresslerovou? Dát se s ní do řeči, ať už ústně nebo po telefonu, znamenalo obohatit své znalosti - znalosti všeho, ale zejména lidí jí z mládí známých. Paní Dresslerová znala kdekoho, v Austrálii i v republice. Byla jako rodilá Přerovanka hrdá na svůj moravský původ. Do Sydney přibyla s manželem před několika desetiletími, avšak řeč anglickou nikdy chuděra nezvládla. Na českých podnicích a oslavách málokdy chyběla a mrzela se, kdy se tam používala angličtina. Byla to dáma velmi inteligentní a sečtělá a přistihnout ji při nesprávném použití rodného jazyka bylo téměř vyloučeno. Měla své vyvolence a také ty jimž nedůvěřovala. Pro ty, které nepočítala mezi své přátele, nikdy mnoho času neměla. Jako sokolka od útlých let byla horlivou a kritickou čtenářkou našeho Věstníku. Dovedla nás pochválit a dovedla i zkritikovat, ale Věstník četla pozorně a od A až do Zet. Nikdy neopomínala zdůrazňovat svou náklonnost k protektorátnímu presidentu Háchovi a její neoblomná kritika presidentů Beneše a i Masaryka dovedla být vehementní. Byla nicméně horlivou a pevnou českou vlastenkou a nenechávala nikoho na pochybách, odkud pochází a kam svým původem patří.

Po smrti svého chotě si vedla vcelku domácnost sama a v posledních letech před smrtí vycházela ven jen s námahou a obvykle s pomocí nějaké dobré duše. Odešla nám na věky neočekávaně, avšak v požehnaném věku 87 let. Dojemně se s ní rozloučil její konfident a přítel důstojný pan páter Jaroslav Šimek a kromě pozůstalých i pěkná řádka přátel a krajanů. Naposled jí také zahráli její oblíbenou píseň Čechy krásné Čechy mé známí trumpetisté bratři Neradilek a Hanzal. Za Sokol pronesl slova uznání a vzpomínek bratr Jiří Jelínek. Po skončení pohřebního obřadu se také ukázalo, že zde v Sydney sídlící synovec zesnulé hovoří výborně česky, i když nikdo z nás jeho přítomnost mezi zdejšími Čechy nikdy neměl čest zaznamenat. Paní Jarmila Dresslerová bude mezi námi chybět.

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY
KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO LISTOPADU**

VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN. VOLEJTE RAYE

ČERNÉHO tel 02 9451 4886

nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA".

Sokolské "České Orfeum" přeje všem příznivcům hezké svátky Vánoční a mnoho štěstí do Nového roku. Také Vám všem děkujeme za Vaši podporu a účast. V prosinci a lednu máme prázdniny. Začínáme opět první neděli **4. února 2007** opět ve 14 hodin; využíváme toho, že se později smráká, abychom Vám představili operní díla trvající déle než 2 hodiny. Na únor jsme připravili překrásnou inscenaci opery Bedřicha Smetany "Dalibor" provedené v historickém prostředí Kutné Hory v roce 1997 s podtitulky v angličtině.

Další opera bude v neděli **4. března 2007** ve 14 hodin. Je to znamenité filmové provedení Mozartova "Don Giovanni" z roku 1979. Orchester pařížské opery diriguje Lorin Mazel. Donu Elvíru zpívá Kiri Te Kanawa, Zerlinu Teresa Berganza, Dona Giovanni pak Ruggero Raimond. Těšíme se na setkání s Vámi v neděli 4. února 2007!

LETEM SVĚTEM

Proletět světem jednou za dva měsíce je docela zajímavá záležitost. Letenku obstarávat netřeba. Let začíná tím, že hlavní redaktor Věstníku bratr Jaroslav Zahradka nonchalantně mým směrem na stůl během redakční konference přistrčí takovou kupičku tiskovin, které mu v poslední době z nejrůznějších stran globu došly, se slovy Bořku, podívej se na to. A zvedne své brvy. On sám se „na to“ ovšem již podíval. Nu, a veden Jaroslavovým povzbuzením dopravím si kupičku oné literatury domů a prostě se „na to podívám“. Dnes je výslednice onoho podívání se tato:

Naši sousedi v Canberře vydávají „Besedu“ a jejich pečlivě redigovaný dvouměsíčník z listopadu-prosince tohoto roku obsahuje - kromě obvyklých zpráv a oznámení - také velmi zajímavý článek o městě Benešov u Prahy. Dovídáme se, z pera Zdeňky Kuchynkové, že město bylo založeno již ve dvanáctém století ambiciosním rodem Benešovců, a že tím rodem byl vystavěn i zámek Konopiště. Husité sice Benešov vypálili, protože Konopiště bylo tehdy v rukou jejich zapřísáhlého odpůrce šlechtice Petra ze Šternberka, ale později došlo k obnovení a koncem devatenáctého století zakoupil Konopiště následník habsburského trůnu František Ferdinand d'Este, který zámku vtiskl dnešní podobu. - Z Besedy se také dovídáme o rozšíření vysílání radia SBS čtvrtletního programu i do Canberry.

Záříjový Český Dialog Evy Strážovské obsahuje, jako obvykle, v úvodníku uvážlivá slova šéfredaktorky, týkající se tentokrát jejího letního pobytu na chatě nad slapským jezerem jižně od Prahy. Dočítáme se nejen o Evině sbírání ostružin, opékání nezdravých vuřtů a setkání s „urostlou“ užovkou, ale také o přípravách na vydání nového Českého kalendáře na rok 2007 - i když paní šéfredaktorka připouští, že by raději na chatě loupala klouzky než se právě teď věnovala redakční práci. Taková dilemata bratr šéfredaktor našeho Věstníku nemá - ačkoli zdejší čeští houbaři se dušují, že klouzků je i zde v Austrálii plno... Mezi aktuality Českého Dialogu však především patří článek o rozloučení se dr. Antonína Suma s tímto slzavým údolím, někdejšího sekretáře ministra Jana Masaryka. Prožil mnoho let

v bolševickém vězení a později v exilu. Naše nedávno zesnulá krajanka paní Jarmila Dresslerová byla – jak nám vždy znovu a znovu opakovala – jeho přítelkyní a celoživotní obdivovatelkou a vyznavačkou jeho verse Masarykova skonu – sebevražda.

Brisbanský měsíčník Na Sluníčko, jehož odvážné vtipy a fotografie bývají v poměrně konservativním Věstníku nereprodukovatelné, přinesl však v zářijovém čísle – bohužel anonymní - článek o již dávno zesnulém Jířím Voskovci. Oživujeme si s ním, že Osvobozené divadlo V & W uvedlo v Praze za první republiky za jedenáct sezon 27 her a přes 200 hudebních čísel. Dočítáme se také, že po odchodu do exilu v Americe v roce 1951 byla na něho uvalena vazba – prý na udání místních Čechů, že je komunistickým špiónem. Červencové číslo brisbanského časopisu také přináší poutavé vyprávění z historie pražské Šitkovské věže, bohužel opět anonymní. Anonymní autor uvádí, že v místech současného šitkovského jezu stály mlýny již v roce 1178! Vodárna na onom místě byla prý poprvé vybudovaná koncem patnáctého století. V Praze vydávaný časopis České obce sokolské SOKOL ve svém dvojčísle srpen/září 2006 přináší samozřejmě celou řadu sletových fotografií a zpráv kolem červencového sletu a je radostí probírat se jím. Pro nás Sydnejské je však především zajímavý tím, že tam také nacházíme nejen fotografii našeho statného člena bratra Otakara Hanzala v kruhu jeho spořilovských přátel, ale i zprávu o jeho návštěvě v spořilovském Sokole, jehož býval kdysi členem. Vedle zdařilé fotografie na niž vidíme usměvavého jednaosmdesátníka Otu s australskou vlajkou obklopeného úsměvy kypícími reprezentantkami ženského sokolstva na Spořilově, čteme i tyto řádky: „...Děkujeme bratru Hanzalovi za vyznání jeho sokolské věrnosti a přejeme jemu i všem členům australského Sokola pevné zdraví a zdar...“. Celý text a fotografii otiskujeme na straně 40.

Říjnové číslo Kanadského Sokola se zabývá hlavně referáty o sletových událostech a protože autor těchto řádků sdílí podobné pocity, nebylo by snad naškodu ocitovat několik postřehů z článku Sletové záznamy: „...Všude jsme se setkávali se stížnostmi na malou propagaci sletu. Nebyla to však jen vina medií, jak se všeobecně tvrdilo. Před sletem jsme projeli několika místy v Čechách a na Moravě a byli překvapeni, že ani na jedné sokolovně jsme neviděli sletový plakát nebo jiné upozornění, že se bude konat slet... Na dotaz, proč na sokolovnách slet není propagován bylo nám řečeno, že plakáty z ústředí nedošly nebo došly tak pozdě, že už nemělo smyslu je vyvěšovat. Bylo ale skutečně nutné čekat až plakáty „zezhora“ dojdou? ...Při sletovém průvodu, obdobně jako na minulých dvou sletech, nebyly ulice ani tentokrát ozdobeny vlajkami. Je v České republice nedostatek vlajek? Neměli organizátoři odvalu požádat příslušné úřady o povolení k jejich vyvěšení? Nebylo možné získat od úřadů takové povolení? Či je to neúcta k státním symbolům, nedostatek hrdosti na národní tradice? Vysvětlení se nám nedostalo. Bude asi skutečně zapotřebí, aby před příštím sletem sokolové v zahraničí uspořádali sbírku na zakoupení českých státních vlajek a jejich dodání do Prahy, a aby také zahraniční sokolové vyjednali povolení od úřadů hlavního města Prahy k jejich vyvěšení na ulicích v den sletového průvodu...“. Nu, řekl bych, že to všechno má co činit s tím prvopočátečním způsobem osvobozování v roce 1989, kdy Václava Havla obklopovali vlasatci bez zřejmých a výrazných českých tradic. Tehdy se sokolů nikdo na nic moc neptal. Jen aby se nikomu nezkrivil na hlavě vlaseček. A dodnes mají hlavní slovo bývalí propagátoři Vítězného února, později přemodelovaní na české pavlastence. A kromě toho, hlavní město se stále ještě hemží těmi, pro něž byl vítězný únor skutečně únorem vítězným.

Právětak červencové/srpnové dvojčíslo anglicky tištěného American Sokol se zabývá skoro výhradně sletem v Praze. Jistá chicagská sestra sokolka se tam vyjadřuje takto: „It's very important to recognise the roots. The Sokol system was around way before we (in America, pozn.B.Š.) had physical education in our schools, so they have a long tradition in that type of discipline and development of character, and that's a good thing for everybody.“ Tato slova byla pronesena jako odpověď na otázku, jakou že hraje v americkém sokole československá sokolská tradice. Nu, je sice pravda, že tento americký sokolský časopis je psán výlučně anglicky. Ale naučit mladé číst česky je věc eminentně obtížná, a to potvrdí i kdejaký rodič u nás v Austrálii. Otázka by tedy měla znít – je lepší, aby děti četli o sokole a o Čechách a Čechách anglicky, nebo aby o tom nečetli vůbec? Naučit děti vyrostlé v cizině mluvit alespoň kuchyňskou češtinou lze jakž takž dokázat. Naučit je česky číst už je obtížnější.

Srpnové a říjnové číslo „obměsíčníku“ Polygon se nijak nehonosí sletovými zprávami, ale má na první stránce prominentní fotografii ze sletového průvodu. Říjnové vydání nám na titulní stránce ukazuje fotografii dnes již nemladé Áji Vrzáňové – ale stále jí to ještě sluší, všechna čest a sláva. Jak my starší ještě dobře víme, Ája byla krasobruslařskou hvězdou let pounorových a representovala jistou dobu komunistické Československo, stala se dokonce tehdy mistryní světa, ale nakonec přece jen zůstala v Americe, kde žije dodnes. Podle zprávy v Polygonu se letos v září zúčastnila v Praze Týdne zahraničních Čechů. Jak víme, Polygon systematicky bije do právních džunglí v České republice a nositelem oné korouhve, v každíčkém čísle, je JUDr Milan Hulík, pražský advokát. Ten se znovu a znovu pozastavuje nad základní chybou prvotního sametového procesu osvobozování, kdy se prezident Havel nechal ukolébat bolševickými postbolševiky, smíme-li je tak zvat, zejména pány Rychetským a Jičínským, do posice, kdy nebyl restaurován demokratický právní řád a kdy čalfovští mocipáni zachovali právní monstrosity čtyřicetiletého bezpráví. V srpnovém čísle najdeme také obvyklý erudovaný komentář právě uplynulých událostí Jiřího Ješe a velmi ostrou stať Marcely Čechové „Multikulturní představení aneb Bali 9“, kde vyjadřuje kritiku přílišné tolerance australských vlád vůči destruktivnímu chování těch, kterým australský způsob vlády nevoní. Je tam také velice zajímavé čtení stať Ludka Frýborta o jeho cestování po pacifické oblasti států a státek zasazených mezi obrovskými pásmy pacifického vodstva a v žádném čísle Polygonu nechybějí zajímavé a kritické úvahy Oty Ulče na celou řadu temat. Dočítáme se v říjnovém Polygonu z pera melbournského Miloše Ondráška i o australském klokanu a jiné fauně. Dovídáme se od něho i to, že čeština původním obyvatelům pátého světídla říká správně Australci, narozdíl od Australanů, tedy bělochů. Tedy Australci, tmaví. Australané, bílí.

Nu, co mi bratr šéfredaktor přihrál, nebo bych měl povědět všechno to, co mi bratr šéfredaktor uložil přečíst a zpracovat, jsem přečetl a zpracoval. A nebýt dobrodinného a laskavého bratra šéfredaktora, nevěděl bych pomalu, co se v českém zahraničním světě odehrává. Zůstaňme tedy jeho vděčníky.

Pročítal Bořek Šindler

Vlastenci a vlastenectví.

Zuzana Sekalová **SOKOLSKÝ VZDĚLAVATEL** - VĚSTNÍK VZDĚLAVATELSKÉHO SBORU ČOS

Tyto dva pojmy vzbudily od posledního obnovení Sokola mezi staršími členy – pamětníky „zašlé sokolské slávy“ - mnoho diskusí. A to hlavně ve smyslu toho, jak dostat vlastenectví a vlastenecké smýšlení do povědomí střední a mladší generace členů sokolských jednot. Vlastenectvím určitě nejsou takové projevy, s nimiž se setkáváme např. po vítězství reprezentantů v ledním hokeji na mistrovstvích Evropy, světa či Olympijských hrách: řev davů v ulicích, zběsilá jízda houkajících aut s vlající českou vlajkou ulicemi měst a obcí, rozbíjení výloh nebo likvidace velkého množství alkoholu.

Vlastenectví není možné dávat na odiv květnatými projevy před shromážděnými davy posluchačů, nelze je nikomu násilím naočkovat, vnutit ani poručit. Vlastenectví se musí v člověku zrodit, zapustit v něm kořeny, vykvést a v případě potřeby přinášet plody. Posuďte sami, zda naši předchůdci v našich tělocvičných jednotách, ale i další občané, tak jak nám je ve své vynikající knize „To byl Sokol“ přiblížila dlouholetá náčelnice ČOS, sestra Marie Provazníková, byli nebo nebyli opravdovými vlastenci:

Zářijová mobilizace.

Hitlerova štvavá akce se stupňovala. Dne 12. září měl historickou řeč, ve které vyzýval k povstání sudetských Němců pod vedením Henleina. Francie a Anglie se snažily zmírnit Hitlerovy nehorázné požadavky o návratu všech zahraničních Němců „Heim ins Reich“. Když neměli úspěch, snažili se přimět společnou nótou Československo k přijetí Hitlerových požadavků. 23. září v pozdních večerních hodinách vyhlásil prezident Beneš mobilizaci, která měla být provedena dopoledne příštího dne, ale byla ukončena už v 8 hodin ráno.

23. září jsem přednášela v Čelákovících, asi 20 km od Prahy – o branné výchově sokolských žen. Tam byla náčelnicí ses. Lída Tůmová. Byly jsme kamarádky z I. světové války, kdy byla náčelnicí v Kostelci nad Labem; pro ni jsem měla vždycky

čas. Po přednášce jsme sotva zasedly k večeři, když k nám vrazil sokolníkův syn s novinou, že prezident mluví v rozhlase. Nebylo to ohlášeno, muselo to tedy znamenat něco mimořádného. Ještě jsme vyslechli, jak prezident oznamoval vyhlášení všeobecné mobilizace. Všichni jsme si ulehčeně oddechli, to je to, na co jsme čekali, po čem jsme toužili. Věděli jsme, že Hitler se svých požadavků nevzdá po dobrém, že ho k tomu může donutit jen válka. Jen aby už byla a byl konec nynějšímu napětí. Sotva dozněly hymny, vydechla sestra vedle mne „můj muž rukuje“ a odběhla. V tu chvíli jsem si teprve uvědomila, že také rukuje můj zeť, a že má těhotná dcera zůstane doma sama. Požádala jsem Zacharovy dorostence, aby mi donesli kabát a kabelku, že musím spěchat na nádraží. Ale chlapci namítli, že tam se nedostanu, tam mne branci nepustí. Otevřeli dveře na ulici, kde se valil proud, zabírající celou šíři silnice – branci s kufříky a jejich celé rodiny. Jak mohli tak rychle kufříky sbalit? Museli je už mít připraveny. Požádala jsem tedy Zacharovy dorostence, aby mi sehnali autodrožku. Za chvíli se jeden vrátil a hlásil, že získal poslední auto na stanovišti, ale taxikář mne doveze jen na konečnou stanici elektrické dráhy, protože také rukuje a nechce být poslední. Cestou jsme sbírali u osamělých stavení brance, kteří spěchali ke svým útvarům. Než jsme dojeli ke konečné stanici pouliční dráhy, bylo auto plné uvnitř i zevně, na stupátku, na kapotě i na střeše.

Zetě jsem ještě zastihla doma; věděli, že se vrátím a čekali na mne. Projížděli jsme liduprázdnou Prahou, jen na Václavském náměstí jsme potkali několik rodin, které se vracely z nádraží. Bylo asi 11 hodin a všichni povolání byli už na cestě. Má dcera byla statečná, hovořila klidně do poslední chvíle; teprve, když se vlak ztratil v tunelu, zhroutila se v pláči. Když jsem ji chtěla utěšit, namítla: „Vždyť víš, že žádný z nich se nevrátí!“ Tak to bylo všude. Za celou cestu taxíkem jsme viděli jen jednu plačící ženu. Naše ženy mi připomínaly antické matky, které dávaly synovi štít se slovy „Se štitem, nebo na něm!“

Za několik dní byli branci doma, odvoláni na kategorický požadavek Anglie a Francie, která zrušila svou spojeneckou smlouvu s Československem. Bratři přicházeli do mé pracovny v Tyršově domě ve skupinkách, tváře strhané zoufalstvím. „Proč nás ne nechají bojovat!“ Chodili v houfích po Praze, nemohli vydržet doma, nemohli pracovat, byli ochotni jít s každým, kdo jim dá zbraně. To bylo snad jedno z největších psychických traumat, jež náš národ potkaly. Nemůže být většího zranění, než zmar takového nadšení, takového odhodlání, jaké se projevilo 23. září 1938. Vzpomínka na plačící muže byla jedním z důvodů mého pozdějšího rozhodnutí provést XI. slet a nezmarit lásku a oběti, kterými byl zaplacen. Dvě tak těžká traumata v deseti letech je více, než může národ přežít bez úhony. Za největšího zklamání, v největší bídě mravní i hmotné, cvičitelské sbory našly jedinou a bezpečnou cestu v práci a ve víře. 29. září vyhověl prezident Beneš volání národa po jednom z hrdinů sibiřské anabaze a pověřil generála Syrového sestavením nové vlády.

Jak bychom se v podobné situaci zachovali dnes? Nemuselo by jít ani o nasazení života, ale o mnohem menší službu vlastnímu národu, a už bychom měli bezpočet výmluv, proč nemůžeme udělat to, oč nás vlast žádá. Kde zmizelo vlastenectví, ten pocit příslušnosti k českému národu, pocit hrdosti, že jsem Čech, pocit pýchy nad tím, jak mnoho dobrého Češi doma i ve světě dokázali...

Zkuste se zamyslet nad významem pojmů vlastenec a vlastenectví, zkuste najít jejich místo v současné „moderní“ společnosti. Sokol byl od svého počátku až do zakazu činnosti v roce 1948 spolkem vlasteneckým, jehož členové se významně podíleli na formování státu ve všech jeho historických epochách. Všichni bychom si přáli, aby i dnešní Sokol zaujímal významnější místo v české společnosti, aby pomáhal vychovávat řádné občany, opravdové Čechy (tedy vlastence) a všestranně rozvinuté osobnosti. Zkusme se společně zamyslet nad tím, jak se co nejlépe zhostit tohoto těžkého úkolu v dnešní rozhárané společnosti. I k tomu by měl sloužit Sokolský vzdělavatel za přispění všech svých čtenářů.

Dr. Miroslav Tyrš:

“Věc sokolská, toť tělesné i mravní vychovávání a šlechtění všeho národa.”

Připomínka pro posletové všední dny

Luděk Jirsák **SOKOLSKÝ VZDĚLAVATEL** - VĚSTNÍK VZDĚLAVATELSKÉHO SBORU ČOS

Člověk je tvor společenský. Každý (nebo téměř každý) rád pobývá ve společnosti jednoho či více lidí, zvláště když je sblíží společný zájem, a rád si vyslechne slova upřímného uznání či oprávněné výtky. Nemá každý štěstí čerpat podporu a povzbuzení v kroužku opravdových přátel. Ze zpráv vševědoucích médií i z vlastních zkušeností víme, že opravdovost, svědomitost, zodpovědnost jsou v dnešní době zatlačovány do pozadí a zastínit se je snaží materiální zájmy provázené pokleslým postojem k morálním hodnotám, necitlivostí i bezohledností. Tento neblahý vliv se nebezpečně šíří a jen málokteré odvětví lidské činnosti mu odolává. Proniká i do sokolských jednot a věrní stoupenci Tyršova odkazu si kladou otázku, jak tomu čelit a jak obnovit význam sokolské organizace a důvěru k jejímu poslání.

Někteří požadují důkladnou modernizaci celé výchovné náplně, která by odpovídala hlasitému volání současné veřejnosti. Pro jiné je spolehlivým lékem obnovení tradičního pojetí sokolské výchovy. Ani jedno ani druhé nemůže dosáhnout žádoucí nápravy v současné neutěšené situaci, protože neřeší její skutečnou příčinu. Podstatou neuspokojivé společenské situace je hluboký rozpor mezi převládajícími materiálními zájmy a potlačenými duchovními hodnotami. Obnovení rovnováhy mezi těmito průvodními znaky života společnosti je nezbytným předpokladem pro volbu nejhodnější cesty, která by sloučila přednosti obou uplatňovaných nápravných opatření, tj. modernizačních požadavků a tradičního pojetí.

Obnovení rovnováhy mezi materiálními zájmy a duchovními potřebami se podobá závodu na dlouhé trati. Nezbyvá než trpělivě a vytrvale působit všemi dostupnými prostředky k postupné výchově, která by upozornila na nebezpečí přemrštěné honby za materiálními statky a posílila zájem o duchovní a morální životní styl. Tento způsob výchovy bude vyžadovat notnou dávku odvahy a odolnosti vůči námitkám označujícím takovou snahu za donkichotskou, pošetilou práci. Důstojné obnovení významu sokolské výchovy stojí za zvýšenou námahu. Skutečnost, že Sokol úspěšně překonal likvidační zásahy minulých totalitních režimů a vždy znovu po dlouhé odmlce obnovil svou činnost, je dokladem toho, že povědomí o významu Sokola a o důležitosti poslání sokolské výchovy zcela nevymizelo. Je třeba obětavou, vytrvalou a dobře promyšlenou prací posílit toto povědomí tak, aby záslužná činnost sokolských jednot získala u široké veřejnosti plného uznání.

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě 15.30 -

16.30 hod. vždy v sobotu: 2. a 16 prosince

Volejte Jane 0438 014 125

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and bouncing balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30 DEC 2, 16

CALL JANE 0438 014 125

CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC
SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

V Sydney dne 5.října 2006

Vážený krajané,

neuplynula dlouhá doba od chvíle, kdy jsem vstoupil do úřadu v Sydney, přesto pociťuji jakýsi hlubší pocit důvěry k této zemi a k lidem, se kterými se zde setkávám. Měl jsem možnost poznat osobně mnohé z Vás a díky Vaším životním příběhům a zkušenostem nahlédnout do života „našinců“ v Austrálii. Moc si přeji, aby podobných vřelých a příjemných setkání s Čechy, Moravany, Slezany a samozřejmě i Australany, kteří mají historické spojení či sympatie s naší zemí, bylo ještě více.

Přes poměrně krátkou dobu mého působení se v úřední agendě konzulátu odehrály důležité události. Dovolte mi, abych Vás s nimi seznámil.

Na začátku bych se rád zmínil o nové proceduře vydávání pasů s biometrickými prvky. Jak jsem naznačoval ve svém posledním dopise, jejich vydávání je složitější než v minulosti a žadatelé i náš úřad se tak potýkají s novými problémy. Mnohé nepříjemnosti se snažíme řešit za pochodu, jiné budou odstraněny v blízké budoucnosti, některé jsou ale řešitelné jen změnou zákona. Věřte, že Vaše připomínky i naše návrhy předáváme odpovědným institucím v České republice ve snaze o nápravu možného. Snažíme se také získávat informace a zkušenosti od kolegů z ostatních zemí Evropské unie, kteří stejně jako my zavádějí nový typ pasů pro své občany. V této souvislosti chci podotknout, že i naši evropští sousedé řeší podobné „dětské“ nemoci nových pasů.

V naší snaze vyjit českým občanům vstříc, a to nejen při vyřizování pasů, zavádíme od **1.listopadu nové úřední hodiny generální konzulátu v Sydney**. Novinkou je nejen prodloužení úředních hodin během pracovního týdne, ale také mimořádná možnost vyřídít úřední záležitosti některou sobotu v měsíci. Tyto pracovní soboty bude generální konzulát vyhlašovat vždy s dostatečným předstihem prostřednictvím webové stránky a krajského tisku a klubů. Nové otvírací hodiny jsou samozřejmě k nahlédnutí na našich webových stránkách (www.mzv.cz/sydney) a budou distribuovány tradičním způsobem do všech koutů Austrálie a na Nový Zéland.

Dalším krokem, jak být blíže k Vám - našim občanům- je vyjíždět za Vámi na **mimořádné konzulární dny**. Zatím se uskutečnily v Brisbane a na Gold Coast, ale naplánovány jsou i do dalších míst Austrálie a Nového Zélandu. Víím, že vzhledem k rozlehlosti kontinentu mohou mnohým stále připadat služby českého konzulátu i přes všechnu snahu vzdálené, věřte však, že výše uvedená opatření jsou zcela bezprecedentní a žádný jiný český úřad v zahraničí je v této míře nepodnikl. Doufám, že tyto změny Vám přinesou větší komfort při vyřizování úředních záležitostí a ulehčí kontakt s českým státem. Vysoce hodnotím naši dosavadní spolupráci a vážím si trpělivosti Vás i našich zaměstnanců při vyřizování složité a náročné konzulární agendy. Věřím, že tyto dobře míněné vstřícné kroky oceníte.

Vážený krajané,

těším se na naše další setkávání, na Vaše zkušenosti, životní příběhy i pracovní kontakty. Kromě přání pevného zdraví Vám všem - chci také popřát České republice vše nejlepší k jejím brzkým narozeninám! Vedle lepšího zdraví bych rád, aby se jí dostával dostatek čestných lidí s odvahou, trpělivostí a pevným odhodláním dobře sloužit své zemi.

Váš

Vít Kolář, generální konzul

V Sydney dne 17. 10. 2006

Vážení krajané,

dovoluji si vás informovat o připravované změně otevíracích hodin Generálního konzulátu České republiky v Sydney.

Tuto změnu zavádíme, abychom vyšli vstříc vašim potřebám. Během vašich návštěv na úřadě zaznívala žádost o úpravu úředních hodin tak, aby bylo otevřeno navíc ještě další odpoledne v týdnu. Současně jsme zaregistrovali snížení počtu návštěv v pondělí, které se tak stalo nejméně vytižených dnem v týdnu.

S ohledem na výše uvedené jsem rozhodl o úpravě úředních hodin s účinností od 1. 11. 2006 takto:

Po - zavřeno

Út - 9.00 - 11.30 a 13.30 až 15.30

St - 9.00 - 11.30

Čt - 9.00 - 11.30 a 13.30 až 15.30

Pá - zavřeno

V souvislosti se zavedením nového systému vydávání cestovních pasů s biometrickými prvky, které zvýšilo nároky na osobní přítomnost žadatele na našem úřadě (při podání žádosti i při vyzvednutí nového pasu), jsme se rozhodli vyjít vstříc potřebám těch z vás, kteří bydlí ve větší vzdálenosti od Sydney a návštěva během pracovního týdne jim činí značné potíže.

Budeme proto zavádět přibližně jednou v měsíci zcela mimořádné úřední hodiny v sobotu dopoledne od 9.00 do 11.30. Informaci o tom, kterou sobotu bude otevřeno pro veřejnost, bude vždy s předstihem zveřejněna na našich internetových stránkách a v krajianském tisku.

Doufáme, že výše uvedené změny zlepší kvalitu našich služeb veřejnosti a vyjdou vstříc vašim potřebám a požadavkům.

S pozdravem

Mgr. Vít Kolář, generální konzul

CESTA DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ *Milada Kozáková*

Mnohokrát jsem již uvažovala o tom, že bych měla též napsat něco o své odysei, jak jsem dostala z té rudé klece na svobodu. Po komunistickém puči byla situace pro člověka, který se narodil s křídly absolutně a beznadějně zoufalá. Tedy rozhodnutí bylo jít přes kopečky. Dlouho jsem hledala nějakou solidní možnost, neboť se proslýchalo o podvodnících, kteří zavedli lidi četníkům přímo do rukou za nějaký ten bakšiš a ještě horší případy, kdy dokonce lidi zavraždili, aby je mohli okrást. Tedy najít důvěryhodného pašeráka nebylo snadné. Konečně se naskytla příležitost, že jedna kamarádka, která šla s jedním manželským párem, mě jejich pašerákovi představila a měli jsme domluveno, že mně pošle z Vídně pohlednici, když všechno dobře dopadne.

Pohlednice jako pozdrav od tetičky došla. Tak jsem se za tím pašerákem vydala. Situace se mezitím již tak zhoršila, že kolem hranic bylo pásmo, do něhož se nesmělo vstoupit, pokud tam člověk nebydlel. Pašerák žádal 60,000 korun a řekl, že mi opatří papíry, že jdu pracovat na statek, kde selka bude rodit a že musím vyčkat, až ona půjde do porodnice. Celý měsíc jsem čekala na jeho telefon, kterým zavolá, že jedeme. Vše připravené k odchodu, ale tak, aby nikdo nic netušil. Jednou večer ten telefon přišel: ráno v šest se jede z Nuselského nádraží. A teprve ten večer jsem to řekla otci a pouze jemu. Jel ráno se mnou na nádraží. Litoval, že jsem mu nic neřekla dříve, že by mě byl opatřil nějaké valuty na cestu, ale řekla jsem mu, že valuty mám již zašité do podvazkového pásu. Dal mě z naší zahrady rudou růži, kterou mám dodnes vylišovanou v indexu z akademie výtvarných umění, kde jsem studovala sochařství. Můj otec byl jedinečný člověk. Ani se nesnažil mě přemlouvat, myslím, že by nejraději udělal totéž, ale měl zodpovědnost za rodinu - matku a moji mladší sestru. Ty dvě by se nikdy neodvážily jít do světa.

Tak jsem odjela s pašerákem do pohraničí. Ve vesnické hospodě jsme si dali oběd a pak pokračovali po ní cestou do lesa. Na jednom místě mně chlapík ukázal jakési stavení na druhé straně rokle a tam prý půjdeme, až bude tma. Je to hospoda a tam

nás schovají. Druhý den pro mne přijede z Vídně žurnalistické auto, které mě dopraví do anglické zóny. Vídeň, jakož i celé Rakousko, bylo rozděleno na 4 zóny: americkou, anglickou, francouzskou a ruskou. My jsme sice byli za hranicí, ale v ruské zóně.

Nuže dole údolíčkem se táhla hranice a na druhé straně bylo Rakousko. A tady mi ten člověk řekl : „Sedněte si a čekejte na mě, já musím jít zjistit, kdy tudy půjde hlídka.“ a zmizel v lese. Sedím na starém dešťáku, přestrojená za služku. Za mými zády husté mlází, přede mnou vysoký les, je večer a brzy se začne šerit. Celkem jsem s sebou nic neměla a také jsem nesměla mít, jen nějaké to natvrdo vařené vajíčko, chleba a kousek uheráku. Tak jsem to snědla. Chlapík mi řekl, kdyby mě tady našli, tak ať řeknu, že jsem si podvrkla nohu a nemohu jít dál a on, že šel pro pomoc do toho statku, kam mám jít pracovat.

V lese bylo ticho, jen šumění ve vysokých korunách borovic a noc padla do náruče lesů. Najednou byl ten kouzelný klid přerušen štěkotem psa. Že by to byla pohraniční hlídka, to jsem si nemyslela, ti mají cvičené psy, kteří je vedou bez štěkotu, ale bude to nějaký zaběhlý pes a ten by mohl mít i vzteklinu. Štěkot se blížil. Měsíček na obloze plul již hodnou chvíli a jeho světlo se prodíralo korunami stromů. Musela jsem jednat velmi rychle. Popadla jsem dešťák, na kterém jsem seděla, omotala jsem jej kolem levé ruky a předloktí, pes se zakousne do toho, co je nejbliže. Tak tam sedím v podřepu s nastavenou levou rukou a v pravé jsem měla svoji jedinou zbraň, hodně špičaté menší nůžky, připravená, že až se pes zakousne do dešťáku, že mu rozpáru břicho těmi nůžkami.

Na štěstí k tomu nedošlo. Pes zřejmě honil nějakou srnu nebo zajíce, který mě ucítil první a zahrnul jiným směrem. A psí štěkot mizel obloukem v dálce. Tak to jsem si teprve uvědomila, v jaké situaci se tu nalézám, sama v lese, měsíček již docela vysoko a chlap nejde. Rozhodla jsem se, že půjdu do té hospody sama, no, nějak to dopadne. A sotva jsem vykročila, v lese chlapík svítí s ohromnou baterkou a volá mé jméno. Prý tady teď nikdo nepůjde, všichni jsou nalítí, že ani stát nemohou.

Tak jdeme do údolí, kde teče potok a jdeme podle potoka na levou stranu, až jsme našli kameny, po kterých se dalo přejít na druhou stranu. A pašerák najednou nevěděl kudy kam. No nebylo divu, když s těmi četníky popíjel. Tak jsem ho nakonec do té hospody vedla sama. V polích jsme se krčili a museli jsme projít mezi rybníkem a chalupou, pak přes silnici a zadem do hospody. V té chalupě štěkal pes. Druhý den ráno mi půjde pašerák sdělit, že v té chalupě u rybníka, co tam štěkal pes, je nová pohraniční hlídka, ruská. No maucta, to zase jednou bylo štěstí, že se nikdo nešel podívat, proč to psisko štěká. Asi byli taky pěkně nadraní, jak to Rusové dovedou.

Nakonec přece jen auto přijelo, pašerákovi přivezli kufr nylonek - punčoch, tehdy v Praze nesmírně drahých a žádaných. Ve Vídni jsem se sešla s onou kamarádkou, která mi dala to doporučení a začal nový život chudého emigranta.

Vídeň. Lze říci krásné město, kde ta zašlá sláva zanechala stovky nádherných parků a paláců, ale v té době, když zavanul větrík, zvedal oblaka prachu z válečných rozvalin a člověk si musel dávat pozor, co mu z těch zřícenin spadne na hlavu. A nikdo nespěchal nic uklízet a nic budovat. Bodří Rakušané si radši poseděli při dobrém vínečku, zazpívali a zatančili. S Rakušany jsem neměla žádné problémy, ba i práci jsem našla, přestože pro cizince bylo zakázáno pracovat. Najmula jsem si pokojíček v podnájmu a koupila pytlík rýže a řekla jsem si, když může chudý Číňan žít o hrsti rýže, tak já taky. A šetřila jsem, abych si mohla koupit boty, prádlo a vůbec něco na sebe. Tehdy jsem poznala, jak může člověk mít pocit méněcennosti čili mindráky.

Jednoho dne mě zavolala ta kamarádka: „Pojď s námi na večeri, přijel můj přítel ze Švýcar a má sebou kamaráda, který se s námi nudí, včera se nám pěkně namazal“, atd. Samozřejmě, že to pozvání bylo jako mana z nebe, jednou se zase pořádně najím. Tak uběhlo několik dní, pro mne hostina za hostinou a tu se naši švýcarští kamarádi rozhodli, že nás pozvou na Wertersee.

Cestovatelka jako já přece neodmitne. Moje kamarádka ihned řekla, že sežene potřebné dokumenty a jelo se. Vídeň stále ještě byla v ruské zóně, tedy muselo se přes pohraniční kontrolu, Ven to šlo, propašovali nás v kufru na zavazadla velkého amerického auta. Na Wertersee bylo nádherně. Kvetly poslední plané růže a na ně se již nanášel první sníh. Bylo to opět jednou jako v pohádce.

Ale po několika dnech jsme museli pohádku skončit, naši galáni odjeli domů, do Švýcar, a šlo do tuhého. Já jsem těm vypůjčeným papírům nevěřila a tušila, že to špatně dopadne. V Linci jsme vystoupily z vlaku a kamarádka telefonovala do Vídně známému, aby nám pomohl, musely jsme se tam vrátit z existenčních důvodů. Nakonec nám nezbylo nic jiného, než nasednout do příštího vlaku a riskovat.

Řekla jsem: „Hrajme karty a tvařme se jako by nic.“ Když vstoupil do kupé ruský voják, podala jsem mu s klidem ten vypůjčený doklad, načež on zakroutil hlavou a řekl: „Das stimmt nicht.“ Tak už je to tady. Musely jsme vystoupit z vlaku a jít do dřevěné kůlny, kde nás vyslychali. Tak jak jsem tam stála, tak jsem si řekla, děvče, to vypadá na Sibir. Ale takové cestování není žádoucí a ve mně se probudilo cosi, co mi říkalo, že tohle neskončím. Když nemám takhle dopadnout, tak musí být nějaká cesta z této šlamastiky ven a chladnokrevně jsem uvažovala, co si počít. Rozhodla jsem se předstírat, že jsem Italka. Předpokládala jsem, že Rusové nemluví italsky a přivolali nějakého Rakušana, který mluví, že mě neshodí a neprozradí, že moje italština není perfektní. Prostě mi šlo o to získat čas. V Praze jsem se kamarádila s Italkou, která mi byla velice podobná, měli obchod se zmrzlinou a vyprávěla mi, že je z Beluna v severní Itálii a že je tam rodina, kde mají dceru stejného věku a stejného jména i příjmení. Řekla jsem si, že když zjistí, že jedna dívka je v Belunu je doma, řeknu, já jsem ta druhá, co byla právě v Praze. Moje narychlo vymyšlená příhoda byla, že rodiče mě chtěli provdat za starého pána a tak jsem radši utekla a sloužím ve Vídni a dokument jsem si vypůjčila, protože žádný nemám.

Ovšem, že vojáci mi jen tak na špek neskočili a velitel mě poslal s opilým mladičkem na komandaturu. Tento klouček sotva stál na nohou. Vypotácel se ven a šli jsme slimáčím krokem po pěšince podél vysokého náspu, kde nahoře bylo nádraží. Rozhodně jsem nespěchala ani já, protože jsem si řekla, že dokud nejsem na té komandatuře, je ještě naděje. Řekla jsem si, že Rusové jsou sentimentální národ a začala jsem mladíčka rozebírat, aby si vzpomněl na vzdálený domov. Mluvila jsem na něj německy, češtinu jsem samozřejmě nemohla přiznat. Klouček mi na nic neodpovídal, takže jsem nevěděla, zdali mi vůbec rozumí, ale zdálo se mi, že v měsíční záři jeho tvář měkne a jeho sentimentalita se probouzí.

Nahoře na náspu přijel vlak, nová naděje. Prosila jsem kluka, aby mi pustil do toho vlaku, ale on nic a nic, neřekl ani jo ani ne. Prohlídka vlaku trvala dlouho, moje touha dostat se do něj byla zoufalá a zdála se být beznadějná. Až najednou se vlak dal do pohybu. Dlouhatánský vlak se rozjíždí pomalu. Vyběhla jsem na ten násep a ohlédla se nalevo k nádraží, kde stáli vojáci s rychlopalnou ruskou puškou a bylo mi jasné, když udělám krok směrem k vlaku, že je to můj konec. Ohlédla jsem se, co dělá můj průvodce. Kupodivu se dosti rychle po čtyřech vyhrabal nahoru a tu se stal zázrak. Rusáček se postavil na zadní a začal mávat pažema a křičel na strojvůdce: „Halt! Halt!“ No, to jsem již nečekala a rozběhla se za posledním vagónem, který nás právě míjel. A to byl maratón na život nebo na smrt. Ten vagón jsem nemohla dohonit. (O tom se mi pak 3 měsíce noc co noc zdálo.) A opět se stal úplný zázrak. Ten strojvůdce rozhodně nemohl pro rachot železničních kol slyšet to „Halt! Halt!“, ale vlak odjížděl velkým obloukem a řidič se patrně ohlédl a viděl proti světlu nádraží černé siluety snažící se dohonit vlak. Vlak zastavil. Ještě jsem vojákovi popřála šťastný návrat do vlasti a požádala jej o ty dokumenty, které měl v kapse. Beze slov mi je vrátil.

Když jsem nabrala dech, uspořádala rozevláté vlasy, šla jsem hledat nějaké pasažéry, abych se zeptala, kam tento vlak jede. Ale nebylo to do Vídně, kam jsem se potřebovala vrátit. Musím příští stanici vystoupit a další vlak, který přijede, je na Vídeň. Ani jsem neměla čas uvažovat, co si počnu a již tu byla zastávka a tedy výstup z vlaku na peron maličkého nádraží.

Ani jsem neměla čas se rozhlédnout po liduprázdném nádraží, muselo být tak kolem půlnoci - otevřely se dveře a na peron vyšel ruský voják, robustní postavy, asi tak čtyřicátník dobráckého vzhledu. Namířil si to rovnou ke mně. Ani jsem neměla čas mít strach, když se mě začal podezřívavě vyptávat, co tady dělám. Myslela jsem si ihned, že zde dostali vyrozumění z oné stanice v Enzu, aby mě zde chytli. Řekla jsem, že sloužím ve Vídni a že zde mám tetu, kterou jezdím navštěvovat. Tak chtěl vědět, kde ta teta je. To byla rána, nevěděla jsem nejen jak se to tu jmenuje, ale ani co v té půlnoční tmě za nádražní budovou je. Je-li tam nějaká vesnice a nebo je to uprostřed polí. Tak chtěl vědět kolik kilometrů odtud ta tetička je, tak jsem se vymlouvala, že nevím, jak je kilometr dlouhý. Tak prý kolik minut, tak jsem poukazovala na to, že nemám hodinky a chtěla jsem řeč odvézt na hodinky, ale nic naplat, připadalo mi to jako hra

kočky s myši. Ba dokonce se objevil na konci nádraží jakýsi eisenboňák, kýval na Rusáka a podával mu nějakou bumážku. Tak teď jsem si řekla, je to tady, to je určitě zpráva, aby mě zatkli.

Ve všem tom uvažování jsem ani neměla čas mít strach. Přijel další vlak, s Rusákem jsem si dala rande, že zase příští víkend přijedu a pozvolna se ubírala k vlaku. Měla jsem pocit, že každým okamžikem ucítím na rameni jeho ruku a zazní „Halt!“. Ale nic takového se nestalo. Padla jsem na první sedadlo a pozorovala onoho bodrého čtyřicátníka. Dodnes si myslím, že dobře věděl, kdo jsem, ale nechal mě odjet. Ne všichni Rusové byli špatní lidé, jistě mezi nimi byli i dobráci. Tedy vlak se rozjel a uháněl noční tmou do Vídně a já jsem nemohla uvěřit, že jsem zachráněna. Ještě i ve Vídni jsem stále měla pocit, že mě někdo zaklepe na rameno a ozve se „Halt! Kommen Sie mit!“ Nic se nestalo a já jsem po celou tu dobu zůstala klidná, ani na chvíli mně nervy neselhaly. Ale když jsem se druhý den podívala do zrcadla, byla jsem zelená s černými kruhy pod očima a modrými rty. To vypětí se projevilo dodatečně.

(Dokončení příště)

Význam vánočního období *(Zdroj: www.stripky.cz)*

Základem křesťanských Vánoc je biblický příběh o narození Ježíše Krista a oslava této události. Církev časově spojila narození Spasitele se starým mýtem zimního slunovratu, vyjadřujícím vědomí o věčném vítězství života nad smrtí a světla nad tmou. Svátek narození Páně se od 4. století šířil z Říma po celém křesťanském světě. Tato vánoční atmosféra a vánoční zvyky (domácí jesle, obdarovávání dětí, ozdobené stromečky atd.) stále trvají.

Den Ježíšova narození se slaví v křesťanském světě od 4. stol. 25. prosince. Na tento den připadala slavnost "neporaženého slunce" (sol invictus). Východní církev slaví narození Krista 6. ledna. To bylo datum jednoho pohanského svátku v Alexandrii: "Narození Božského eonu". Západní církev - v Římě - slavila 25. prosince a to bylo zase datum starého pohanského svátku "Narození věčného slunce". Pozdě po řadu století překryla tento obsah svátku úcta ke svatým třem králům (počet tří byl odvozen od tří královských darů, kteří mágové Ježíšovi přinesli). Asi od 16. stol. se rozšířily dnes ještě trvající zvyky: domácí jesle, obdarovávání dětí, ozdobená jedle atd.

STAROČESKÉ VÁNOCE *(Zdroj: Malá encyklopedie Vánoc, V. Vavřínová)*

Češi se v 19. století těšili na příchod Vánoc dlouhé týdny a vůbec jim nevadilo, že peněz je poskrovnu a vánoční dárky, které nadělí Ježíšek, budou nejspíše velmi potřebné věci, které by se tak jako tak musely koupit.

Dříve nebyly Vánoce ani tak o dárcích, jako spíše o vzájemné lásce a přátelství, radosti a pocitu sounáležitosti v rodině, která se sešla ke společným oslavám pod rodným krovem. Několik dnů před Vánocemi napekly hospodyně chléb a uložily ho do ošatek. V bohatších domácnostech daly k bochníkům péct také pečlivě upletené, žlutkem potřené a máslem pomaštěné vánočky z bílé mouky, hrozinek a mandlí. O Štědrém dnu od časného rána praskal v peci a kamnech oheň. Připravovala se štědrovečerní večeře. Vařil se hrách, čočka, několik druhů polévek, mezi nimiž nechyběla bramboračka a rybí polévka, pekl se kuba z krup a česneku. Mezitím co se hospodyně snažila v kuchyni zabavit děti, přinesl v některých krajích hospodář tajně stromeček a ustrojil ho do slavnostního hávu. Jinde se stavěly betlémy. Lidé se od rána postili, aby večer uviděli "zlaté prasátko". S přicházejícím soumrakem děti stále častěji vybíhaly ven, pozorovaly nebe a hlídaly, kdy se objeví první hvězdička. S první hvězdou si rodina sedla k slavnostnímu stolu prostřenému bílým ubrusem. Večeři zahajovala společná modlitba, vzpomínka na uplynulý rok a poděkování Bohu za vše dobré, co přinesl, i za to, co vzal. Nejdříve hospodyně postavila na stůl mísu s hrachem. Klíček hrachu má podobu kalichu a podle tradice spojoval všechny stolovníky v dobrém i zlém. Potom paní domu odebrala z mísy polévkou pro každé z domácích zvířat. Teprve pak si podle vážnosti a stáří nabírali ostatní. Po hrachu se podávaly polévky pro sílu, čočka, aby byly peníze, kuba, masitý pokrm nebo ryba pro radost. Kostí se dávaly na jeden talíř a po večeři je hospodář odnesl ve lněném

ubrousku pod jabloň. Naposledy se na stole objevila vánočka a cukroví. Pila se bílá káva, čaj, nechybělo ani trochu piva, vína nebo hlt pálenky pro dobré zažití. Když zazvonil zvoneček, přinesl hospodář do místnosti stromeček ověšený jablíčky, sušeným ovocem, cukrovím, kostkami cukru zabalenými do barevných papírků, ořechy a řetězy. Na stromečku se zapálily svíčky a všichni zpívali koledy. Ty se pak u stromečku zpívaly každý večer, dokud se neodstrojil a Vánoce neskončily.

Někde však stromeček neznali nebo ho považovali za německý zvyk a po starodávném způsobu strojili jesle. O svátku Narození Páně do nich kladli figurku novorozeňátka a přidávali postavičky anděla, pastýřů a darovníků. Postavičky třech králů a jejich průvodu se stávaly součástí betlémského výjevu až 6. ledna.

O Štědrém večeru se po večeri věštilo. Na stůl se postavilo umývadlo a pouštěly se v něm lodičky ze skořápek vlašských ořechů. Lilo se olovo. Přes rameno se směrem ke dveřím házela bota. Na venkově děvčata trásla bezem. Vdala se tam, odkud se ozval štěkot psa. Vyvrcholením štědrovečerních oslav byla půlnoční mše. Lidé se scházeli v kostele, kde vedle oltáře stály jesličky. Venku byla zima, sníh a tma. Uvnitř kostela, ohřátého dechem věřících, zářily svíce. Varhany doprovázely hlasy zpěváků, ke kterým se postupně všichni přidávali. Tak se o půlnoci Štědrého večera narodil v srdcích lidí Kristus. Všichni věřili, že je přítomen na bohoslužbě právě v tom jejich kostele. Cítili přítomnost lásky malého dítěte a s nadějí hleděli do nového roku.

Vánočka má dlouhou historii a udržela se v oblibě až do dnešní doby. První zmínka o vánočce je z 16. století a za dlouhá léta prošla drobnými proměnami. V minulosti byla pojmenována jako húska nebo calta a někde se v Čechách dodnes setkáváme s nejrůznějšími pojmenováními - pletenice, pletanka, štědrovice, štědrovečernice, štricka, štrucla, žemle, ceplik. Dříve vánočku mohli péct pouze cechovní řemeslníci - pekaři. Od 18. století si je začali lidé péct doma sami. První z doma upečených vánoček měl dostat hospodář, aby se mu urodilo hojně obilí. Velká vánočka se na závěr štědrovečerní večeře rozkrájela. Někde z ní o Štědrém večeru dávali po krajíčku dobytku, aby byl zdravý a neškodily mu zlé síly. Zhotovit vánočku nebylo a není jednoduché, a proto se při přípravě těsta, pletení a pečení vánočky udržovaly různé zvyky, které měly vánočce zajistit zdar. Hospodyně měla zadělávat v bílé zástěře a šátku, neměla mluvit, při kynutí těsta měla vyskakovat vysoko do výšky. Dávným zvykem také bylo zapékání mince. Kdo ji při krájení našel, měl jistotu, že bude zdravý a bohatý po celý následující rok. Připálená nebo natržená vánočka věštila nezdar.

Vánočka je dodnes nezbytnou a nepostradatelnou součástí vánočních svátků, ať pečená doma nebo koupená v obchodě. I dnes jsou zruční jedinci, kteří dovedou spodní pletenec zhotovit ze sedmi pramenů (nejčastěji se plete ze čtyř), anebo upletou celou vánočku najednou ze šesti pramenů.

Politici krajanům během Týdne zahraničních Čechů přislíbili možnost korespondenčních voleb do parlamentu

19. 9. 2006 www.krajane.net

Druhým dnem pokračuje v Praze Týden zahraničních Čechů. Krajané na něm diskutují o problematice svých komunit v evropských zemích, na severoamerickém kontinentě i v dalších částech světa. Mezi zhruba dvěma stovkami účastníků jsou potomci českých přistěhovalců v Latinské Americe i ve Střední Asii, stejně jako čeští exulanti, kteří našli druhý domov v Kanadě nebo v Austrálii. Setkání zahraničních Čechů bylo slavnostně zahájeno v pondělí ve Velké aule Univerzity Karlovy a na její půdě probíhají i další jednání. V úterý přišli krajané pozdravit i představitelé vlády České republiky - vicepremiér a ministr práce a sociálních věcí Petr Nečas a ministr zahraničí Alexandr Vondra.

Vicepremiér Nečas se ve svém vystoupení zmínil o tom, že menšinová vláda ODS chce znovu otevřít rozhovory s krajané o otázkách korespondenčních voleb nebo českého občanství. Připomněl, že to byly právě hlasy ze zahraničí, které v letošních parlamentních volbách rozhodly o jejich výsledku. V rozhovoru s Milenou Štráfeldovou, která jednání v Karolinu sleduje, Petr Nečas plány kabinetu upřesnil:

"Já musím říci, že především jsme připraveni o těchto věcech otevřeně debatovat. Problém s korespondenční volbou byl v tom, že ten konkrétní návrh měl tolik

technických problémů, že by způsobil komplikace, a dokonce by vytvářel možnost zpochybnění výsledků voleb. To byl důvod, proč nebyl podpořen, ale my jsme této debatě o umožnění korespondenčních voleb otevřeni. Jsme připraveni komunikovat s krajskou komunitou všechny problémy, které ji pálí. Tím neříkám, že všechno dokážeme a umíme vyřešit, ale na otevřený dialog je tato vláda rozhodně připravena."

Alexandr Vondra

Budete podporovat například to, aby čeští krajané, kteří z různých důvodů pro sebe nebo pro své děti nemohli získat občanství České republiky, tuto možnost znovu dostali?

"Já jsem přesvědčen, že je třeba provést legislativní analýzu, která by podobný krok umožnila. Podle mého názoru máme být pyšní na to, když se naši krajané v zahraničí hlásí k vlasti nejenom v tom kulturním a národním slova smyslu, ale že považují za důležité i závazek v podobě státního občanství hlouběji ukotvit ke své osobě a ke své bývalé vlasti. Takže se těmito věcmi určitě budeme zabývat."

Šéf resortu zahraničí Alexandr Vondra vyzval krajaný ve Spojených státech, aby lobbovali za zrušení vízové povinnosti při cestách českých občanů do USA. Milena Štráfeldova se ministra Vondry zeptala na to, jaké jsou priority nové vlády ve vztahu ke krajanům:

"Já si myslím pokračovat v tom, co poslední léta děláme, to znamená prohlubovat dialog a hledat možnosti, kde je to pro nás vzájemně výhodné. Já jsem se tu zmínil o naší žádosti pomoci nám nějakým způsobem vyřešit vízový problém se Spojenými státy, Kanadou a Austrálií. To na jedné straně; na druhé straně si myslím, že bychom měli investovat do udržení povědomí o tom, že Češi v zahraničí dělali velice dobrou a záslužnou práci v různých peripetiích naší historie. Pomáhat jim udržovat i finančně podporovat spolkovou činnost, opravovat různé budovy, které tam postavili, a v neposlední řadě organizovat různá setkání a na nich diskutovat o tom, co dělat. Já jsem se tu třeba zmínil o tom, že bychom měli podpořit myšlenku korespondenční volby."

Na které z krajských komunit byste se chtěli zejména zaměřit?

"Myslím, že to není o tom, dělat tu nějakou selekci. Čech je prostě Čechem, ať žije ve Spojených státech, Sýrii nebo v Rumunsku. Samozřejmě když ty komunity jsou větší, znamená to pro nás větší výzvu ke spolupráci, než když to jsou třeba jednotlivci."

Vy jste se zmínil o tom, že v příštích pěti letech by se do krajských aktivit mohlo investovat až čtvrt miliardy korun. Znamená to navýšení? Dosud tomu tak nebylo, dosud se věnovalo kolem dvaceti milionů korun ročně...

"Já doufám, že by to znamenalo určité navýšení. Je to samozřejmě záměr, já tady nemohu nic slíbit, protože nejsem ministr financí. To je věc, kterou projednávala vláda a kterou nakonec rozhoduje parlament. Myslím si ale, že v parlamentu je dnes přístup k našim krajanům v zahraničí už jiný, nežli byl třeba před deseti, patnácti lety, kdy panovala určitá nedůvěra. Takže já věřím, že na některé důležité projekty se prostředky najdou."

Premiér Topolánek není pro dvojí občanství zahraničních Čechů

22. 9. 2006 www.krajanen.net

V těchto dnech v Praze proběhl Týden zahraničních Čechů. Zhruba dvě stovky krajanů z celého světa na něm jednaly o problémech českých komunit v zahraničí. Jejich setkání se zúčastnila i řada předních politiků, například předseda Senátu Přemysl Sobotka, vicepremiér Petr Nečas nebo ministr zahraničí Alexandr Vondra. Mezi krajaný přišel také premiér Mirek Topolánek a poděkoval jim za vše, co pro Českou republiku ve světě dělají. Přiznal ovšem také, že původní vlast se k nim nechovala vždy nejlépe:

"Češi se vždycky hanebně chovali ke svým krajanům v zahraničí. Já jsem napsal svého času esej na téma Češi v zahraničí - proč Poláci mají svou Polonii a proč se všichni chovají ke svým krajanům slušně a proč se my v jednotlivých historických vlnách vždy chováme ke svým krajanům hanebně. Já jsem to vysvětloval tím, že ani

samotné emigrační vlny se nebyly mnohdy schopny v zahraničí dohodnout. Ty emigrační vlny odrážely politickou situaci doma. Ta řevnivost, která byla tady, ať už to bylo v jakémkoli historickém údobí, se s určitým zpožděním přenášela do zahraničí. Bude chtít hodně trpělivosti jak u vás v zahraničí, tak u nás, abychom našli to, co je pro nás Čechy společný zájem. A to samozřejmě je to, aby se tu dobře žilo a abychom byli hrdí na to, že jsme Češi, ať žijeme kdekoli na světě."

Mirek Topolánek

Premiér Topolánek se vyjádřil i k tomu, po čem krajané volají už od pádu totalitního režimu - po korespondenčních volbách. Letos ve sněmovně neprošel návrh na jejich uzákonění mimo jiné i pro výhrady, které k zákonu měli občanští demokraté:

"Ono se to vždycky zadrhne při tom hlasování, protože se někdo snaží vpašovat do zákona něco dalšího. Pak to spadne pod stůl, jako ta poslední úprava. Ale i poslední volby ukázaly, že je to nejenom slušné a korektní vůči krajanům, ale že by to bylo i moudré. Některé propočty ukazují, že ten sto první hlas, kdy ještě v jedenáct hodin večer, kdy socialisti a komunisti měli sto jedna hlasů, se lámal někde na podpoře krajanů v jižních Čechách. To je přece vaše obrovská zásluha! Pokud by opravdu ta volba byla jednodušší, tak jsem hluboce přesvědčen, že drtivá většina krajanů žijících v zahraničí by podpořila

jakoukoli českou vládu bez komunistů."

Mirek Topolánek se v diskusi zmínil i o dalším problému, který pálí krajanů ve světě - o českém občanství:

"Často se diskutuje problém dvojího občanství. V tom já se projevim jako typický čecháček a budu tvrdit, že občanství mám v té zemi, kde platím daně. Já vždycky říkám: pokud chci ovlivňovat tu zemi, tak bych tam měl platit daně. Když platím daně někde jinde, je to spíš symbolická záležitost. I ta volba je svým způsobem symbolická. Letos nebyla! Letos to bylo důležité, protože se volí v jednom kraji. Je v tom jistý druh symboliky, sounáležitosti

Foto: Martina Steiskalová

lidí, kteří žijí tady doma, a těch, kteří našli svůj domov někde jinde. U toho dvojího občanství je to na těžkou diskusi. Já jsem na ni připraven, můj názor je obecně a dlouhodobě znám, nicméně se rád nechám přesvědčit."

Kdo je dnes na Slovensku milionář?

Lidové noviny, 2. 10. 2006, Luboš Palata

Říká se tomu "milionářská daň", ale jmenovat by se to mělo "daň ze závisti". Prostě máte takový příjem, že vám ho většina lidí může závidět. Míra, od kdy je co závidět, je relativní. Moje babička se svým důchodem nějakých osm tisíc měsíčně závidí mému tátovi, také už důchodci, a říká, že musí mít určitě přes deset tisíc. Přiznám se, že nevím, ale na benzin do svého favorita ještě má.

Nejen tátovi, ale i babičce by ale zase mohli závidět téměř všichni slovenští důchodci, jejichž penze nedosahuje většinou ani ciferně výše důchodů mých předků, a to slovenská koruna padla tak, že dnes jsou za čtyři slovenské tři české.

S mírou závisti se dá lehce politicky pracovat a když většina společnosti začne závidět menšině, je z toho v horším případě revoluce, v lepším případě volební porážka. Předseda Směru Robert Fico vyhrál na vlně závisti chudších Slováků vůči těm bohatým, bohatším, volby. S hesly, že je přece nespravedlivé, když bohatý platí stejné daně jako chudý. Protože většina (nejen slovenských) voličů není schopna pochopit, že 19 procent z milionu není totéž jako 19 procent z dvou set tisíc, volby vyhrál.

Problém, jak splnit sliby o zdanění milionářů a přitom nesáhnout na peníze svým milionářsko-miliardářským kamarádům, vyřešil Fico šalamounsky. Devatenácti-procentní rovná daň zůstává v platnosti, ale "milionářům" se zruší odpočitatelné položky. Ficovým sponzorům - kamarádům miliardářům to vadit nebude, ti to ani nepostřehnou, "milionáři" to ale pocítí.

Teď zbývalo nalézt politicky výhodnou míru závisti, která by voliče neubrala, ale přidala. Vláda hledala, až našla. 47 600 slovenských korun měsíčně. "Milionářem" je tedy na Slovensku už ten, kdo si vydělá ročně 571 200 korun. V přepočtu na české to znamená asi 35 000 měsíčně, což je třeba o pět tisíc méně než průměrný plat v českém bankovním sektoru.

Milionářský cejch má tak podle dnešní slovenské vlády každý, kdo vydělává víc jak 1300 eur měsíčně, což je přibližně výše minimální mzdy v Německu. Proto každý pracující Němec, který přijede na Ficovo Slovensko, se tu může oprávněně cítit jako "milionář".

Na druhé straně, pětáctyřicet tisíc měsíčně je na slovenské poměry slušný plat, takový, který vám kde kdo závidí. A o to šlo. Ostatně, potvrdil to i Fico, když se snažil vylhat se z toho, že vláda neumí počítat. "Milionářská daň neznamená, že někdo musí vydělávat milion korun, ale naznačuje, že někdo vydělává nadstandardně." To že, onou "nadstandardně" vydělávající skupinou Slováků jsou hlavně inženýři, lékaři nebo vysokoškolská profesora, tedy převážně voliči Dzurindy, je jistě náhoda.

Realita ukazuje zřůdnost komunismu *Walter Williams*

W. Williams je profesorem ekonomiky na universitě George Masona. Píše také knihy a články do časopisů, zasedá v poradních výborech a získal již nespočetné množství ocenění.

Přirovnává-li se kapitalismus se sliby komunismu či socialismu, kapitalismus vždycky prohrává. Proč? Protože přirovnáváme systém, který existuje na Zemi (se všemi svými klady i zápory), k jakési utopii, k něčemu, co na Zemi neexistuje. Srovnáme-li však hospodářské systémy, které skutečně na Zemi existují, potom kapitalismus s přehledem vítězí.

Ignorujme nyní skutečnost, že my, kteří žijeme v kapitalistické části ekonomického spektra, jsme mnohem bohatší než naši vrstevníci, žijící v té socialisticko / komunistické. Místo toho se zaměříme na život a smrt. Je velmi opodstatněné prohlásit, že země v tomto socialisticko / komunistickém ekonomickém spektru jsou na celém světě nejbrutálnější. A hrozné je to, že liberálové v Americe i jinde nechávají těmto barbarům volnou ruku.

Adolf Hitler a nacismus jsou terčem morálního zavržení jak se sluší a patří. Nacismus je odpovědný nejen za zavraždění 6 milionů Židů, ale také za genocidu milionů dalších lidí v okupovaných zemích. Každoročně jsme svědky různých ceremonií v upomínku na Hitlerovy oběti, zakládají se nová muzea, a tyto události jsou dobře zaznamenány všemi médii.

A já se ptám: Slyšeli jste kdy, že by se uskutečňovaly každoroční ceremonie, že by se otvírala nějaká muzea v upomínku na oběti komunismu a socialismu? Liberálové na celém světě ponechávají komunistům a socialistům volnou ruku, avšak podívejme se, zda je to správné.

Bývalý Svaz sovětských socialistických republik je nejmasovějším vrahem na světě. V období od roku 1917 do roku 1987 vyvraždil SSSR 65 milionů lidí. Rudá Čína je na druhém místě se 35 miliony zavražděných. Toto číslo narůstá s dalšími informacemi, které z Číny přichází. Přidáme-li Kambodžu, Severní Koreu, Vietnam, Bulharsko,

Rumunsko, Jugoslávii a další socialistické/komunistické země, máme více než 97 milionů zavražděných obětí. Nejedná se zde o oběti války, ale vraždění. Někteří odborníci to nazývají genocidou.

A co minim tím, když říkám, že liberálové těmto zločincům dávají zelenou?

V 60. a 70. letech vpochoďovali vysokoškolsí radikálové a hippies do ulic, kde mávali „Rudou knížkou“ Mao C`tunga a pěli na něj chválu. Co se stalo, když Ronald Reagan prohlásil – a zcela výstižně, že Sovětský svaz je říší zla? Liberálové v Americe i v Evropě, včetně médií, jej za to veřejně pranýřovali (včetně Václava Havla). Pochybují, že by liberálové podporovali vraždění v těchto režimech, avšak nesporně podporují jejich filosofii vlády nad lidmi a poslušnosti. Prosazování této filosofie však vyžaduje silnou brutalitu.

Liberálové dávají také zelenou vraždícím režimům v Africe. V letech 1934–1987 přišlo v Jižní Africe díky tamní vládě o život odhadem 12.000 černochů. Černí i bílí liberálové bílou vládu Jižní Afriky společně veřejně odsoudili. Avšak vraždícím vládám na severu Afriky se téměř tleská. Prinejmenším panuje ticho po pěšině. V letech 1966-1979 vyvraždila Nigérie přes 400.000 svých vlastních obyvatel; v letech 1975–1987 jich Mozambik zavraždil 200.000; v Ugandě jich bylo vyvražděno v letech 1960-1987 579.000; v Súdánu bylo v letech 1956-1987 zavražděno přes milion obyvatel. Od roku 1960 bylo vlastními vládami zavražděno přes 2,2 milionů černých Afričanů! Avšak černí a bílí liberálové se ohánějí pouze těmi 12.000 černochy, které zavraždila bílá vláda v Jižní Africe.

Komunismus a socialismus jsou podmanivé utopie. Slibují, že lidé budou přispívat podle svých schopností, a budou dostávat podle svých potřeb. Všichni jsou si prý rovni. Každý má právo na slušné bydlení, slušnou stravu a lékařskou péči. Dějiny nás už měly poučit natolik, že když takovýto blábol uslyšíme – pozor!!

Necenzurované noviny 4/2001

Budeme stavět plot? Dan Drápal 28. září 2006 Neviditelný pes

Dne 27. září zveřejnila MF Dnes půlstranu věnovanou ohlasům na nedávno vyšlé články týkající se islámu. Nadpis této půlstrany zní "Krise islámu, nebo válka civilizací?" Autoři zveřejněných příspěvků se patrně neshodují v otázce, zda islám je či není v krizi, a ostatně ani v otázce, zda probíhá, neprobíhá či bude probíhat válka civilizací. Obě tyto otázky jsou sice zajímavé, nicméně nejsou nejpodstatnější; první je z hlediska občana našeho státu více méně akademická. Zda je islám v krizi či naopak v rozkvětu, to nechť posoudí sami muslimové. Ty bude tato otázka zajímat nesrovnatelně více než nás.

Pro nás je důležitější otázka, zda můžeme nějak účinně čelit terorismu, a pokud ano, jak. Ten, kdo doposud v důsledku teroristických útoků neztratil nikoho blízkého nebo kdo nechodí denně kolem míst, jež jsou teroristickými útoky poznamenána, si může nadále myslet, že se ho tato otázka netýká. Myslí si to celá řada čtenářů a posluchačů, kteří byli dotazováni na své pocity ze zvýšené policejní ostrahy v reakci na nespecifikované teroristické hrozby v Praze. Z celého srdce bych si přál, aby se nás tato otázka netýkala, nicméně nechceme-li se chovat jako pštrosi a strkat hlavu do písku, položit si ji musíme.

Předně nutno říci, že ač válku s terorismem nemusíme prohrát, nemůžeme ji ani vyhrát. Ten, kdo má největší šanci tuto válku vyhrát, jsou sami muslimové. Islamističtí teroristé mohou Evropě uštědřit velmi bolestné rány, ale jak ukazuje situace v dnešním Iráku, muslimové zabíjejí více muslimů než nemuslimů. Ponechávám nyní stranou otázku, proč se teroristických útoků dopouštějí spíše muslimové než příslušníci jiných náboženství. Je to otázka sice zajímavá, ale přesahuje rámec tohoto článku.

Čelíme-li nebezpečí islamistického terorismu (záměrně píším islamistického, nikoli islámského; chci tím vyjádřit, že nevidím nutnou spojnici mezi islámem a terorismem a rozhodně nechci muslimy urážet), musíme si klást otázku, jaké jsou vlastně naše možnosti. Multikulturalisté a antiamerikanisté často vyjadřují názor, že Západ si za teroristické útoky může sám, a to svou arogancí. Často pak navrhují dělat muslimskému světu rozsáhlé ústupky, namnoze na úkor bezpečnosti Izraele.

Netvrdím, že Západ se nikdy neprojevoval arogantně, nicméně pro úplnost je třeba upozornit, že pokud se někdo někomu neustále omlouvá, tak jsou to představitelé Západu. Rusko se dříve porobeným národům příliš neomlouvalo; naopak prezident Putin považuje rozpad Sovětského svazu za největší katastrofu dvacátého století. Japonsko, demokratické a antimilitaristické, mělo rovněž velké problémy s omluvou Číně, Koreji či jiným národům, které si před druhou světovou válkou či během ní porobilo. Kromě toho lze těžko připustit, že reakcí na aroganci by mělo být hromadné vraždění náhodných chodců, pasażérů metra či cestujících v letadlech.

Ústupky muslimům vedou i v zavedených západních demokraciích k pošlapání základních lidských práv. Angličtí sociální pracovníci mhouří oči nad praktikováním ženské obřízky, ačkoli je trestná. Nucené sňatky jsou rovněž porušením zákonů - a o tom, že se v západních zemích dějí, existuje celá řada svědectví. Na této situaci mne nejvíc děsí stírání hranice mezi právním a bezprávním stavem: Pokud daný stát nechce vynucovat své vlastní zákony, pak by bylo snad skutečně lepší říci, že v daném státě platí dvojí právo - šaría pro muslimy a běžné zákony pro ostatní obyvatelstvo. (Vím, že České republiky se tento problém zatím příliš netýká, ovšem tento stav se může poměrně rychle změnit.)

Další možnou reakcí je pokusit se něco dělat u samotného kořene problému. Sem patří invaze do Afghánistánu a do Iráku. Myslím, že je na čase si přiznat, že obě akce byly v podstatě neúspěšné. V Afghánistánu se podařilo rychle svrhnout Talibán, nicméně oficiální vláda má pod svou mocí jen Kábul s bezprostředním okolím, a otázka je, co by s ní bylo, kdyby zahraniční vojáci odešli. Ještě děsivější je, že produkce opia v Afghánistánu závratně vzrostla. Nejsem si tak úplně jist, co je větší zlo: proudí-li z Afghánistánu muslimská propaganda a vládne-li tam Talibán, nebo proudí-li z Afghánistánu metráky heroinu.

Na rozdíl od mnoha chytrých komentátorů se také neodvažují tvrdit, že vím, jaké byly nejvlastnější motivy prezidenta Bushe pro tažení do Iráku. Přiznám se, že ho nepodezírám ani z touhy po ropě, ani z toho, že byl určen ideologií bojovného křesťanského fundamentalismu. Dovedu si představit, že Bush je osamělý muž, který pocituje obrovskou odpovědnost za nejmocnější stát světa a který udělal to, co považoval za nejsprávnější. Nicméně i pokud tomu tak bylo, zdá se nyní být už jasné, že rozhodnutí jít do Iráku bylo špatné. Saddám Husajn byl masový vrah - bohužel, nyní zřejmě v Iráku umírá stejný nebo větší počet lidí jako za jeho hrůzovlády. A nezdá se, že by situace měla nějaké řešení.

Pokud jsem přišel s myšlenkou plotu, oddělujícího západní a islámskou civilizaci, pak mne k tomu vedlo postupně nabyté přesvědčení, že dál cesta nevede ani přes ústupky islámu v západních zemích, ani přes pokus vyvézt demokracii do zemí islámských. Nadhodil jsem myšlenku plotu s vědomím, že je velmi problematická a že nebudu mít hned prostor ji nějak vysvětlit. Věděl jsem, že riskuji nepochopení a výsměch (Štěpán Steiger: "Jak chce oplotit svět, jenž sahá od Maroka po Indonésii?"). Byl jsem ovšem příjemně překvapen celou řadou reakcí typu: "Konečně někdo vyslovil něco, co je spoustě lidí jasné a co žádný politik nemá odvahu říci nahlas!" Množství těchto reakcí mne potěšilo ne snad jen tím, že mi někdo dal za pravdu, ale především tím, že existuje řada lidí, kteří možná sice mají na většinu věcí jiný názor než já, ale kteří mají zdravý selský rozum a vědí, že nějaké řešení je třeba hledat.

Zastavím se u těch politiků. Mou výhodou totiž je, že nejsem politik a netrápím se tím, co by mně nebo mé straně přineslo hlasy či zda v příštích volbách nějaké voliče neztratím. V situaci, kdy většina obyvatelstva žije ze dne na den či maximálně z roku na rok, politici vesměs ztrácejí zájem o témata, jejichž řešení přesáhne lhůtu čtyř let. S islamistickým terorismem se během čtyř let nevyrovnáme, proto mne nepřekvapuje, že se politici příliš nevyslovují k otázce, jež toto čtyřleté období přesahuje.

Samozřejmě si uvědomuji závislost na ropě, přítomnost muslimských menšin v západní Evropě a jiné souvislosti. Pochopitelně se nekochám představou, že jednoho krásného dne začneme stavět plot a za čtrnáct dní s ním budeme hotovi. Nicméně myslím si, že je nejvyšší čas přestat věci jen tak flikovat a začít hledat nějaké dlouhodobé řešení. Od mnohých bude zaznívat důvěrně známé české "to nejde", bez jakékoli nabídky, co tedy dělat.

Přirozeně je třeba snižovat závislost na ropě. Je potřeba počítat s tím, že se možná změni způsoby našeho života. Bude-li cena ropy čtyřnásobná, asi se nevyplatí vozit

kamionem sodovku z Olomouce do Prahy či z Prahy do Olomouce. Možná zakusíme renesanci železnice - nevím. Jsem přesvědčen, že je třeba stanovit si nějaké cíle a pak přemýšlet o tom, jaké cesty vedou k jejich dosažení. Cíl, který svými články sledují, není, aby moje strana za čtyři roky vyhrála volby, ani abychom muslimům ukázali co proto. Mým cílem je zachovat západní civilizaci před vnitřním i vnějším ohrožením, protože si - přes celou řadu výhrad, které k ní mám - této civilizace cením a dávám jí přednost před civilizací islámskou. Kdo se mnou tento cíl nesdílí, tomu pochopitelně vše, co piši, může připadat jako blábol.

Ne že bych si myslel, že šance jsou nějak velké. Uskutečňování velkých cílů zpravidla bolí. Vyžaduje ochotu k citelným změnám. Hedonistický prvek je v západní civilizaci možná již natolik silný, že příslušníci této civilizace ke změnám nebudou ochotni a budou jen - ať už v úžasu či lhostejnosti - zániku své civilizace přihlížet.

Myšlenka plotu ostatně není něco, co by na muslimské straně muselo nutně narazit. Vždyť co jiného je ona islámská cenzura, která panuje např. v Íránu? Muslimští představitelé nechtějí, aby do jejich zemí pronikaly prvky dekadentního, "satanského" Západu. Pokud mluvím o vztyčení (pomyslného) plotu, pak vlastně volám po odstranění situace, kdy plot de facto existuje, je ale prostupný jen jednosměrně. Západ by měl trvat na tom, že pokud nebude dovoleno hlásat v muslimském světě jinou víru než muslimskou, nebude na Západě dovoleno hlásat muslimskou víru. Víím, že mnohým tato myšlenka připadá jako kacířská, nicméně trvám na tom, že je spravedlivá a logická. Nevolám po nějaké internaci muslimů - nevím ale, proč by měli mít muslimové v západním světě přístup do médií, když ho nemají křesťané, judaisté, buddhisté či hinduisté do médií v islámském světě.

Již slyším námitku, že bychom popřeli sami sebe. Vždyť by to znamenalo konec svobody slova! Ano, uvědomuji si, že toto vše je třeba dobře promyslet, jsem však přesvědčen, že je o těchto věcech třeba otevřít diskusi.

Když se před rozdělením Československa ozývaly hlasy po referendu a diskutovalo se, jaká otázka by měla být položena, přišel tehdejší šéf ODA s hořkou, leč geniální myšlenkou: Jediná smysluplná otázka, kterou by v tehdejší politické situaci bylo možno položit v českých zemích, by zněla: "Chcete žít ve společném státě se samostatným Slovenskem?" Otázku, kterou si musíme položit, je: "Budeme pouštět do své země ty, kdo nechtějí žít podle pravidel, na nichž jsme se dohodli?" Pokud na ni odpovíme záporně, stavění plotu se asi nevyhneme. Bohužel.

Lipjagy 1918 *Pavel Kuthan*

Dokončení článku o tuhém boji mezi čs legionáři a bolševiky u ruského města Samary.

V průběhu útoku na bok obrany nepřítele zatím dosáhl praporčík Pareský s 1. rotou I. praporu železnici za Lipjagami směrem k Samaře. Zde rota zaútočila a dobyla bolševický vlak, jenž zde stál za nepřátelskými pozicemi v záloze. Dobytím vlaku ukořistila rota několika desítek pušek, 2 kulometry, dělo a několik beden munice. Získané zbraně okamžitě použila k doplnění své palebné síly. Rota dále dobyla a obsadila most přes řeku Lopatinu, který byl nedaleko a byl bráněn slabou počtetou bolševiků. Na železnici za Lipjagami, v týlu nepřítele směrem k Samaře, postavila 1. rota z pražců a dalšího nejbližšího materiálu barikádu přes koleje s cílem zabránit úniku nepříteli po železnici na Samaru. V 8.00 zde I. rota skutečně úspěšně odrazila pokus jednoho nepřátelského vlaku s kulomety prorazit k Samaře.

V tutéž dobu zároveň pokračovala v boji skupina poručíka Gayera. Praporčík Petřík a četař Fajst z 2. roty pluku úspěšně přerušili na okraji stanice Lipjagy pod palbou nepřítele, během odvážné akce, telegrafní staniční spojení a poškodili trať výbušninou. Pak s malým hloučkem vojáků praporčík Petřík pronikl také do týlu nepřítele. Zde se tento malý oddíl vyznamenal několika odvážnými akcemi. Poté, co zahnal na ústup dvě lokomotivy a sanitní vlak nepřítele, z něhož bolševici stříleli, zničil dvě kulometná hnízda, ukořistil několik nepřátelských kulometů, které okamžitě obrátil proti nepříteli. S podporou těchto ukořistěných kulometů úspěšně odrazil nastupující protiútok malé bolševické jednotky, která se shromáždila k zajištění týlu. Na bojující Čechoslováky byla vedena palba i ze sanitního vlaku, jehož neutralitu pod znakem červeného kříže původně respektovali a neútočili na něj. Bolševici toho využili a do vlaku umístili kulomet. Oddíl praporčíka Petříka jej tedy brzy útokem uml-

čel. Následně ještě úspěšně odrazil další dva, již silnější, pokusy menších týlových jednotek bolševiků, které i tak měly podstatnou přesilu nad Petříkovým oddílem, probít se směrem k Samaře. V týlu nepřítele se ještě pohybovala 12. rota pluku, která byla vyslána Gayerem k posílení. Zbytek Gayerovy skupiny útočil do boku bolševické obrany.

Na hlavní pozici nepřítele již útočila i Noskova skupina. Tvrdý boj Čechoslováků s opevněnou bolševickou přesilou se rozhořel po celé frontě u Lipjag. I. a III. prapor pluku v útoku do boku nepřátelské obrany podpořila děla poručíka Choljavina a praporčíka Vondry. Bolševici do úseku soustředili na útočící Čechoslováky rychle palbu svých děl. Bylo zde několik kulometných hnízd, dobře opevněných, které svou přesnou střelbou přibíjely postupující Čechoslováky k zemi do smršťe granátových střepin. Ve své pozici na návrší si byli bolševici jisti tím, že Čechoslováky nakonec odrazí. Ti se však nezastavovali, ani neustupovali. Pomalu, ale jistě postupovali v hustém dešti střel a výbuchů dělostřeleckých granátů k bolševickým zákopům, které bolševici odhodlaně a houževnatě bránili.

Nejtvrdší boj zuřil u opevněného statku, který hájili rudí interbrigadisté a námořníci. Na statek útočila vozatajská rota praporčíka Urbana a rota novobranců praporčíka Skandery. Ani s podporou kulometů kulometné čety praporčíka Kavana nedařilo se těmto rotám statek dobýt. Blíže, než na vzdálenost 700-800 metrů se nemohli pro silnou a účinnou palbu zkušených interbrigadistů a námořníků přiblížit.

Na pravém křídle a středu bolševické obrany se setkali 3. a 4. rota pluku rovněž s tuhým odporem přesily nepřítele, jenž zde měl trojnásobnou přesilu nad útočícími Čechoslováky. Uprostřed úseku této části fronty se podařilo 3. rotě k pozicím nepřítele přiblížit na vzdálenost asi 250m, avšak nepřítel okamžitě proti ní poslal pancéřový automobil. Ten byl však záhy zničen přesnou ranou děla praporčíka Vondry, které zrovna dorazilo k podpoře. Velitel 3. roty, praporčík Nohel, zavelel ihned k útoku a sám se první zvedl a vyběhl. Rota jej věrně následovala. Palbou trojnásobné přesily nepřítele však byl útok roty odražen. Praporčík Nohel s rotou zaútočil okamžitě znovu, ale byl opět odražen. V kalužích krve se na zemi v dešti kulek již zmítalo mnoho raněných Čechoslováků. Bylo i několik padlých. Raněný klesl k zemi i statečný velitel roty, praporčík Nohel.

V části bolševického štábu mezitím vypukla již panika v předtuše hrozné porážky, pro níž jistě soudruzi v Samaře nebudou mít pochopení. Každý začal brát všechno možné - šperky, peníze, cennosti s touhou spasit si život v případě proražení obrany před Čechoslováky útekem.

Celý postup jednotek své obchvatné skupiny sledoval starostlivě z dělostřelecké pozorovatelný poručík Gayer. Viděl, že pro úspěch celého útoku do boku obrany nepřítele je nutné především dobýt ono opevněné návrší a statek. Vydal rozkaz praporčíku Vondrovi k zahájení palby děla na statek. Dělostřelecká baterie praporčíka Vondry zahájila tedy soustředěnou a přesnou palbu na zmíněné cíle až do skoro úplného vystřelení munice. Pomohla tak vozatajské a novobranecské rotě postoupit blíže k nepříteli. Nato přijela baterie poručíka Choljavina tryskem odvážně přímo do přední pozice, kde v dešti kulek byla děla postavena do bojové polohy a zahájena palba "kartáčem" přímo do opevněných bolševických zákopů. Nato vzápětí do bolševických zákopů rychlým bodákovým útokem s hromovým "hurrá!" vnikli příslušníci vozatajské roty. Způsobili zde s podporou děl poručíka Choljavina bolševikům velké ztráty. Mnoho bolševiků v zákopu se vzdávalo, když viděli beznadějnost dalšího odporu.

Po dobytí tohoto zákopu vydal poručík Gayer rozkaz k závěrečnému rozhodnému útoku "na bodák" všem svým jednotkám, kterým již skoro došla munice. Do tohoto útoku poslal i svou poslední zálohu - četu 10. roty 4. pluku. Bolševici se doposud bránili odhodlaně, a jelikož měli dostatek munice, pálili po Čechoslovácích zběsile ze všech kulometů a pušek.

Poručík Gayer se sám rovněž přesunul mezitím do nejpřednější pozice ke svým jednotkám, chtěl být se svými muži při tomto rozhodném útoku a osobně je vést. Bylo vidět, že nepřítel se rozhodně vzdát nehodlá a vycítil těžkou situaci Gayerových rot. V dešti kulek, které svištěly nad zalehnutými legionáři se poručík Gayer odhodlaně v čele svých jednotek vzpřimil, pohledem přelétl své muže a s mávnutím své hole, již nosil sebou, vykřikl: "Tak, hoši - jdeme!!!". Vyběhl jako první do útoku proti opevněnému nepříteli. Za ním se okamžitě zvedly do odvážného bodákového

útoku jeho jednotky. Rychlým během, s burácejícím "hurá!" útočili všichni proti opevněným kulometným postavením nepřítele. Měli před sebou asi 800 metrů takřka rovné pláně, kterou museli přeběhnout, aby se dostali k nepříteli.

Bolševici okamžitě zintenzívnili na útočící soustředěnou silnou palbu svých kulometů a pušek a navíc sem zaměřili opět své dělostřelectvo. Mezi útočícími Čechoslováky vybuchovaly dělostřelecké granáty a svištěly kulky, rozsévající smrt. Mnoho ze statečných útočníků padlo k zemi - raněných a padlých. Ostatní se hnali rychlým během o život vpřed. Všude je dým, je cítit krev, pot a spálený střelný prach. Když útočící skupině poručíka Gayera zbývalo již jen 150 metrů, někteří z bolševiků začali zmateně prchat ze svých pozic. Tehdy byl kulometnou dávkou do obou nohou zasažen i v přední linii běžící poručík Gayer. S průstřelem nohou padá k zemi a zůstává ležet. Z průstřelů nohou se mu valí krev. Okamžitě se k němu sklání ti jeho muži, kteří se nacházeli nejbliže, snaží se mu pomoci. Ostatní se též na chvíli zastavují, avšak následně rozrušení ztrátou svého oblíbeného velitele vrhají se do nemilosrdného útoku. Raněný poručík Gayer odmítá pomoc těch, posílá všechny dále se slovy: "Jen kupředu, hoši, žeňte tu svoloč!". Brzy se všichni vojáci 4. stř. pluku po celé frontě bojiště, rozdělení do dvou útočících skupin, dozvídají o zranění svého velitele. I II. prapor podporučíka Nosky na nepřítele útočí neméně tvrdě, odevšad je při útoku slyšet československé "hurrá!".

Muži 4. střeleckého pluku, rozjitřeni zraněním svého velitele, neměli s nepřítelem slitování. Když pronikli po přeběhnutí pláně do opevněných zákopů nepřítele, který po nich střílel do poslední možné chvíle, nikoho nešetřili. Došlo ke krvavému boji na bodáky a nože. Blýskaly se v horkých paprscích slunce. Odevšad bylo slyšet křik a chroptění raněných a umírajících. Na zemi brzy leželo velké množství ubitých bolševiků.

Nejtěžší boj trval v úseku, který bránili rudí internacionalisté a námořníci. Ti se odmítali vzdát i v okamžiku, kdy již okolní bolševické zákopy byly dobyty. Zuřivě stříleli do útočících Čechoslováků i na minimální vzdálenost. Mezi nimi byla dokonce i jedna žena, jak později zjištěno milenka jednoho z námořníků. Ta střílela na Čechoslováky, i když již byli nějakých 5 metrů před kulometem. Během krvavého boje byli houževnatě se bránící interbrigadisté a námořníci pobiti.

Již od ranních 9.00h, když se situace začala vyvíjet v neprospěch bolševiků, přestal bolševický velitel komisař Kadomcev, podávat pravidelná hlášení do nadřízeného štábu v Samaře. Během dne pak na žádosti Samary o sdělení aktuální situace raději neodpovídal. Když pozice štábu byla též dobyta Čechoslováky, skupinou praporčíka Petříka, zkusil Petřík zavolat do Samary nalezeným telefonem. Když se mu tam ohlásil bolševický telefonista a tázal se jak vypadá situace u Lipjag, Petřík mu odpověděl: "Dobře, zde československý důstojník." V Samaře tak mohli v bolševickém štábu tušit, jak asi dopadly jejich nejlepší jednotky, které měly držet u Lipjag přístup na Samaru. Ten byl nyní pro Čechoslováky volný.

Zbytky bolševiků se pokusily ze ztraceného boje uprchnout. Část se pokoušela probít na Samaru, kde byla odražena praporčíkem Petříkem a jeho skupinou. Ostatní se pokusili uniknout ve směru na Ruskije Lipjagy, kde však byli rovněž odraženi - II. praporem pluku. Po shledání beznadějně situace vrhli se v panice prchající bolševici jediným možným směrem, kterým byly bažiny za stanicí v povodí řeky Lopatiny. Přeplováním řeky uniklo nakonec asi jen 150 rudých námořníků. Část bolševiků utonula v bažinách při pokusu o průchod. Zbytek když viděl, že nemá kam uniknout, zahazoval zbraně a na kolenu prosil pronásledující Čechoslováky o milost. U všech bylo nutno velkého sebezapření a kázně, aby prosící bolševiky nepobili na místě při mstě za svého velitele. Vzali je nakonec tedy do zajetí.

Boj skončil. Pozice u Lipjag byla dobyta a zajištěna Čechoslováky. Scházeli a snášeli se ranění. Přinesení z bojiště byli i padlí. Raněný poručík Gayer byl převezen na povoze. Ztratil mnoho krve, přesto však měl z vítězství nad přesilou nepřítele velkou radost. Do dobytých pozic nepřítele dorazil i poručík Čeček, který hovořil s raněným poručíkem Gayerem. Zanedlouho však pro silnou ztrátu krve a následnou otravu nakonec poručík Gayer svým zraněním podlehl.

V bitvě u Lipjag tak padlo 26 Čechoslováků včetně oblíbeného velitele 4. stř. pluku poručíka Gayera. Dalších 86 jich bylo zraněno, včetně 4 důstojníků. Dva muži byli nezvěstní a byli vedeni jako pravděpodobně padlí.

Bolševiků z celkového počtu 4.000 mužů v bitvě padlo 1.500, včetně jejich velitele Kadomceva a jeho zástupce oberleutnanta Schmidta. **Dalších 300 se utopilo při pokusu o únik přes bažiny.** Zajato Čechoslováky bylo 1.800 bolševiků.

Za stanicí byli na mýtině padlí Čechoslováci, za účasti místního ruského obyvatelstva, které přišlo přivítat své osvoboditele, pohřbeni. Pohřbu se účastnil i místní pop, který se ujal řízení obřadu.

Následně byli pohřbeni do vlastních oddělených hromadných hrobů na bojišti i padlí bolševici.

Vítězstvím u Lipjag také Čechoslováci ukořistili: 6 bolševických vlaků i s vojenským materiálem včetně lokomotiv, 1 sanitní vlak s velkou zásobou potřebného lékařského materiálu, 13 děl, 180 kulometů, mnoho samostřílů, 10 bombometů, kolem 5.000 pušek, 2 pancéřové automobily, 2 osobní automobily, 4 nákladní automobily, kolem 50 koňských povozů, 60 jezdeckých koní, 3 vagóny traskavin, mnoho beden ručních granátů, několik vagónů částí výstroje, několik vagónů potravin, 6 polních kuchyní a pokladnu štábu bolševiků s 96.000,- rubly (ty předal bolševický pokladník). Ve štábním vagónu byly zadrženy zpravodajsky cenné listiny, mimo jiné přesný plán obrany Samary, jenž vypracoval také oberleutnant Schmidt. Ukořistěn byl i prapor jednoho rudého pluku. Veškerá kořist byla zajištěna a protokolárně sepsána.

Čechoslovákům Penzenské vojenské skupiny se vítězstvím u Lipjag otevřela cesta k postupu na Samaru, kde byl bolševický štáb oblasti. V Samaře vypuklo po zprávě o porážce u Lipjag mezi bolševiky panické zděšení. Rychle byly žádány další a další posily proti postupujícím Čechoslovákům. Byl očekáván boj o Samaru.

CHRABRÉ BOJE LETCE VLADIMÍRA NEDVĚDA *Bořek Šindler*

Recenze jeho knihy vzpomínek

Generál letectva Vladimír Nedvěd zaslal sydneyjskému Sokolu dopis s poukazem na uveřejnění zmínky o dramatických osudech a příkladné statečnosti československých chlapců - dnes již starců - kteří ve Velké Británii za druhé světové války nasazovali životy jako odvážní letci za osvobození republiky. Usoudili jsme, že si ze sokolské knihovny vypůjčíme a přečteme knihu pana generála, jím věnovanou, poučíme se z ní a uveřejníme její recenzi. Knihu jsme si vypůjčili, přečetli a nebyli jsme zklamáni jejím obsahem. Generálu Nedvědovi také vyslovujeme vřelý dík za jeho upozornění na vzácnou knihu.

Generál letectva Vladimír Nedvěd se věru nevšedně zasloužil za druhé světové války v bojích za osvobození Československa. Bojoval za nabytí ztracené československé svobody se jménem Tomáš Garigua Masaryka na rtech i v neohroženém srdci. Jako věřícímu křesťanu československého vyznání byl jeho boj proti německé zvlí také bojem za křesťanskou pravdu. Byl mnohokrát vyznamenán v Británii i v naší republice.

Vladimír Nedvěd, jak se dovídáme z jeho knihy „Byl jsem velitelem 311. bombardovací peruté“ poslané sokolské knihovně v Sydney, se narodil v Brně roku 1917 a do gymnasia chodil v moravském Kyjově. Vzpomíná, jak rád jezdil o prázdninách do tábora křesťanské mládeže poblíže Veselí nad Lužnicí v jižních Čechách – tam se zřejmě utvrdil ve své víře, která mu později pomáhala překonávat i válečné strasti. Po maturitě vstoupil do záložní důstojnické školy v Prostějově, později byl přijat do Vojenské akademie v Hranicích a už v roce 1938 se stal poručíkem letectva. Pak ovšem přišla německá okupace a likvidace československé armády... Novopečený poručík Nedvěd nelenil a odešel tam, kde takového mladého letce bylo nejvíce zapotřebí. Na frontu.

Tomu ovšem předcházelo rozloučení s matkou v prosinci 1939 a útěk přes celou řadu zemí do Libanonu a odtud lodí do Francie, tedy osvědčenou cestou československých vojáků z obsazené země tam, kde se bojovalo. Následovalo nejdříve uplatnění v bojích ve Francii a po pádu Francie vylodění v britském Liverpoolu. Tam byli chlapci přijati Angličany s velkým pochopením a s vřelým uvítáním. „Anglie na nás udělala ohromný dojem“ píše generál Nedvěd, „poněvadž tam byl klid a hlavně pořádek a vše se dělo systematicky a účelně“. V Británii pak byl zařazen do bombardovací peruté č.311, která se během leteckých bojů proslavovala vojenskými úspěchy. Poručík Vladimír Nedvěd, letec v Československu vyškolený, se nejdříve stal

navigátorem a posléze se stal jako nejmladší důstojník tak jmenovaný jejím velitelem a setrval v ní až do roku 1944, kdy požádal o změnu působení a byl poslán na Dálný Východ, avšak ještě téhož roku se vrátil do Anglie, kde se šťastně oženil s Louisou Pražákovou, s kterou dodnes žije v australském klidu jihozápadního Queenslandu. Tomu klidu ovšem předcházely bouře, za války v Británii v soubojích s Němci a po komunistickém puči v roce 1948 doma v republice.

Autor líčí dramatické okamžiky proslavené perutě č.311 jejíž letecký personál byl zcela československý. Peruť se zúčastnila mnoha náletů na německé území, většinou v noci, včetně několika náletů na samotný Berlín. Při prvním náletu na hlavní město Hitlerova Německa byl Vladimír Nedvěd ještě navigátorem a o přiletu britských letadel nad Berlín píše: „Pod námi byl Berlín, hlavní město Adolfa Hitlera... Obloha nad Berlínem byla rudá. Část Berlína již hořela. Protiletadlová palba byla opravdu silná. Střely těžkých kulometů a dělostřelectva vybuchovaly vpravo, vlevo. V jednom místě, kde moment předtím bylo letadlo chyceno v záři světlometů, se objevily záblesky protiletadlové palby a jedno letadlo RAF se řítilo k zemi... Na naše letiště v East Wrethamu jsme přiletěli jako první z našich letounů, které se zúčastnily náletu na Berlín. Náš důležitý úkol byl splněn. Byla to odplata za ponižující mnichovskou dohodu... Já jsem bombardoval Berlín čtyřikrát...“.

Letecké útoky na Německo nebyly jedinou činností Nedvědovy perutě. Byl i velký počet akcí nad Atlantikem západně od Biskajského zálivu při pátrání po německých ponorkách a útocích na ně. Byly ovšem i citelné ztráty letadel i personálu, byly chvíle vítězné i truchlivé. Kniha generála Nedvěda také obsahuje kromě četných fotografií a dat i vzpomínky na kamarády. Na příklad vzpomínku na kněze Františka Pouchlého, po studiích v Římě zařazeného jako „padre“ do peruti č.311. A příběhy autorova spolužáka z kyjovského gymnasia Pavla Svobody čte člověk se zatajeným dechem. Ten byl osudného 17.listopadu 1939 spolu s jinými zatčen ve studentské Kounicově koleji v Brně gestapem. Byli ihned odvezeni do Berlína a uvězněni v nedalekém Oranienburgu. V prosinci ale několik studentů, včetně Pavla Svobody, propustili Němci domů jako nemocné. A Pavel Svoboda se po kratším pobytu v pražské Pečkárně ocitl doma v Kyjově. Tam ztrávil několik týdnů, ale počátkem roku 1940 utekl přes Maďarsko a přes východní Středomoří dorazil nakonec do Francie, odkud byl s ostatními vojáky evakuován do Británie, a stal se letcem právě v peruti č.311, a jako střelec vykonal 36 operačních letů. Při jednom útoku na Wilhelmshaven bylo jeho letadlo sestřeleno do moře. Svoboda se sice dramaticky zachránil, ale skončil v německém zajetí jako „anglický“ zajatec. Ze zajateckého tábora se mu podařilo utéci s jistým Kanadanem a dostali se nakonec po dlouhém trmácení přes Německo do Pavlovy rodné obce u Kyjova. Byl však znovu polapen Gestapem a dopraven znovu do Kouniček v Brně. Když ho odváděli na dvůr, kde měl být zastřelen, podařilo se mu jako zázrakem opět utéci k jistému statkáři a přidat se nakonec k partyzánům...

Vladimír Nedvěd patří mezi hrdiny - mezi české hrdiny - druhé světové války jako muž, který se nerozpákoval se zbraní hájit čest svého národa. Jeho hrud' je pokryta četnými vyznamenáními. Patří k ostudě Čechů, že muž takového kalibru, spolu s mnoha jinými letci navrátilivšími se po válce z Británie do vlasti, za níž bojovali, byl nucen po komunistickém puči znovu odejít do exilu, aby unikl bolševickému - českému - pronásledování.

Nedvědovu knihu si poříďte, patří do našich knihoven. Vydal ji Městský úřad města Kyjova, v němž wing commander RAF generál Vladimír Nedvěd kdysi vystudoval reálné gymnasium. Jistě nedostatky kniha má. Nemá například index a je tedy těžko se v ní orientovat. Obsahuje jistě přebytečné informace, jako že město Hranice leží na Moravě nebo jména účastníků mnichovské konference a podobně. Ale to jsou maličkosti.

Zakončeme slovy Jana Zdiarského, jenž knihu zřejmě redigoval, uvedenými na počátku textu: „...Do vítězného návratu zpět do osvobozené vlasti bylo třeba přežít šest dlouhých válečných let a podstoupit mnoho obětí, probdělých nocí a krve, než mohl být vykoupěn národ z otroctví. Svůj život a svá zlomená křídla zanechal na cestě za svobodou každý druhý z těchto mladých mužů, kteří tuto cestu nastoupili“. A popřejme českému válečnému hrdinovi generálu Nedvědovi mnoho dalších poklidných let v Austrálii.

Před sto lety přijel na Moravu slavný zálesák Buffalo Bill

Zdeňka Kuchyňová radio.cz

Milovníci Divokého západu si ve westernovém městečku v Hrušovanech nad Jevišovkou na Znojemsku připomněli netradiční výročí. Je to přesně sto let od doby, co české země navštívil se svojí známou Wild West Show slavný zálesák a jezdec Pony Expressu Buffalo Bill, vlastním jménem Willam Cody. A má zde i svoje muzeum, jediné svého druhu v Evropě.

Westernové městečko Rolftown je mladé. Vzniklo v roce 2002, kdy se Rudolf Staněk potkal Jindřichem Bílkem, člověkem, který založil českou větev Pony

Expressu. Oba byli rodáci z Hrušovan nad Jevišovkou a rozhodli se postavit muzeum Pony Expressu. K němu přibylo před rokem i Muzeum Buffalo Billa, který přesně před sto lety Čechy a Moravu navštívil se svojí slavnou show. Pan Staněk se otevření muzea už nedočkal, ale městečku Rolftown teď šéfuje jeho syn Rudolf.

Buffalo Bill se stal už jako patnáctiletý chlapec jezdcem Pony Expressu a přes nebezpečná indiánská území vozil poštu. Svoji slavnou přezdívku získal poté, co podepsal smlouvu na dodávku bizoního masa pro dělníky stavějící železnici a při lovech v prérii zastřelil za pouhé dva roky 4200 bizonů. Skutečnou celosvětovou slávu však získal zálesák až se svojí Wild West Show, přibližující život na Divokém západě, s níž objel celý svět. Představil v ní také slavného náčelníka Siouxů Sedícího býka, který v roce 1876 porazil u Little Big Hornu generála Georga Custeru. Jak uvedl Rudolf Staněk, jeho cesta po českých zemích byla velkolepá.

"Na jižní Moravě byl 12. srpna 1906. Kromě Brna navštívil na Moravě ještě Český Těšín, Ostravu, Opavu, Přerov a Jihlavu. V těchto městech strávil asi týden a potom pokračoval přes Pardubice, Hradec Králové, Liberec do Německa. O jeho úspěchu si myslím, že mluví dobový plakát, který bych mohl částečně ocitovat. Je to psáno starou krásnou češtinou, například: Jen jeden den v Jihlavě, vojenské cvičiště, denně dvě představení, všechna sedadla jsou nepromokavou střechou kryta. Buffalo Bill - divoký Západ, jeho cesta na rozloučenou. Tři zvláštní vlaky, 500 koní, 800 osob, 100 rudokožců, skupina japonských samurajců a tak dále. To show muselo být obrovské a určitě mělo úspěch."

Jak probíhala oslava tohoto stého výročí u vás?

"Jakoby malou improvizovanou Wild West Show jsme pro diváky připravili, s tím, že sehnat 500 koní a 800 osob, jak tady píše na plakátě, to by asi nebylo v našich silách.

Takže jsme sehnali alespoň pár dobově oděných lidí, nějaké indiány a v rámci našich možností jsme předvedli, jak asi ten nástup Buffalo Billa na koni v čele průvodu

Buffalo Bill

mohl vypadat před těmi sto lety. Potom následovaly ukázky Buffalo Billovy zručnosti a práce se zbraní, byla kaskadérská show a scénky z dob divokého západu."

Kdo představoval Buffalo Billa?

"Buffalo Bill je člověk, který má za sebou bohatou historii ve vztahu k divokému západu, protože je to mistr Evropy v kovbojské akční střelbě Zdeněk Gaťák, který se seznámil s historikem Ladislavem "Frankem" Nyklem, který se dlouhá léta věnuje historii divokého západu a zejména historii Buffalo Billa a právě oni dva se seznámili s mým tátou. Jelikož už v Rolftownu v Hrušovanech nad Jevišovkou existovalo Muzeum Pony Expressu, tak na základě seznámení s českým Buffalo Billem a na základě knihy, kterou Ladislav Nykl o Buffalovi vydává, rozhodli se postavit v Rolftownu Muzeum Buffalo Billa."

Ranch Rolftown s muzeem *Pony Express*

historiků se patrně obával, že by si opět mohl publikum. Existuje v muzeu, jediném svého druhu v Evropě, nějaká památka na jeho slavnou show?

nejsem žádný podnikatel, to všechno je hobby naší rodiny a tím pádem, jediný, kdo nám v tom pomáhá, jsou skutečně jenom kamarádi."

Podle historika Ladislava Nykla byl Buffalo Bill v Přerově téměř zlynčován, když diváky oslovil v němčině. Přijel tehdy do Rakousko - Uherska a nerozuměl rozdíl mezi Čechy a Němci. Neúspěch v Přerově si vynahradil v Brně.

Ještě než tam dorazily jeho tři vlaky s herci a kulisami, poslal předem do města sto jezdců, kteří sehráli v ulicích scénu, v níž Indiáni prchali před kovboji. Jejich příjezd sledovaly tisíce zvědavců, kteří byli naprosto u vytržení. Praxe se při svém představení vyhnul. Podle

pohněvat české nebo německé publikum. Existuje v muzeu, jediném svého druhu v Evropě, nějaká památka na jeho slavnou show?

"Bohužel najít nějaké exponáty z Buffalo Billovy Wild West Show byl obrovský problém, takže z nich je tam snad nejbliž psací stroj Oliver, který měl pocházet z kanceláře Buffalo Billa ve Vídni. Jsou tam exponáty jak v textové, tak v grafické podobě, kopie dobových plakátů, kopie dobových fotografií a samozřejmě celé muzeum je zasazeno do životního stylu před sto lety. Historie toho městečka je zatím pořád psána, není nijak ukončena a nebýt kamarádů a přátel, kteří tady pomáhají, tak by vůbec Rolftown nebyl. Já

ČESKÝ KALENDÁŘ 2007 BUDE OBSAHOVAT VÝZNAMNÁ VÝROČÍ, ČLÁNKY Z ČESKÉ HISTORIE, RECEPTY, POVÍDKY, HÁDANKY, OBRÁZKY Z NAŠÍ PŘÍRODY, POEZII A DALŠÍ ZAJÍMAVÉ ČTENÍ. NEBUDOU CHYBĚT ANI OBLÍBENÉ KŘÍŽOVKY O CENY. CENA: 15 USD I S POŠTOVNÝM.

Český dialog, Sokolovská 179, 190 00, Praha 9; e-mail: strizovska@seznam.cz

Dřevorubec kácel stromy u řeky. Najednou mu sekera spadla do řeky. Začal naříkat a v tom se zjevil Bůh. "Proč tak naříkáš?" ptal se ho.

"Ach, Pane, spadla mi do řeky sekera. Bez ní se nemohu žít."

Bůh sáhl do vody a vytáhl zlatou sekera. "Je to tvá sekera?" zeptal se.

"Ne, není," odpověděl muž.

Bůh z řeky vytáhl stříbrnou sekera: "Je to ona?"

"Ne," zněla dřevorubcova odpověď.

Potřetí sáhl Bůh do vody a tentokrát muži nabídnul železnou sekera.

"Ano, to je má sekera," zaradoval se dřevorubec.

Boha potěšilo, že je tak čestný a poctivý, a proto mu daroval všechny tři sekery.

Po čase se muž procházel se svou ženou na stejném místě.

Náhoda tomu chtěla, že jeho žena uklouzla, spadla do vody a utopila se.

Dřevorubec začal plakat.

"Proč pláčeš?" zjevil se před ním Bůh.

"Ó, Pane, má žena spadla do řeky a utopila se."

Bůh vešel do vody a když se vrátil, vedle něj stála Jennifer Lopez.

"Je to tvá žena?" zeptal se Bůh.

"Ano, to je ona," odpověděl muž.

"Lžeš," rozhněval se Bůh, "to není ona!"

Dřevorubec padl na kolena a řekl:

"Odpusť, Pane, ale musel jsem. Kdybych ti řekl NE, nabídl bys mi Catherine Zeta-Jones. Kdybych odmítl i tu, vrátil by ses s mojí ženou. Já bych pak řekl ANO a ty bys mi dal všechny tři. Jsem chudý muž. Nedokázal bych se postarat o tři ženy najednou."

Z toho plyne ponaučení: Pokud muž lže, má pro to dobrý a čestný důvod a dělá to pro blaho své rodiny.

Na počátku pokryl Bůh zemi brokolicí, květákem a špenátem, zelenou a žlutou a červenou zeleninou všeho druhu, aby muž a žena mohli žít dlouho a zdravě.

A Satan stvořil Algidu a Rafaelo. A zeptal se: "Ještě pár horkých višňů k té zmrzlině?"

A muž odpověděl "ano, rád" a žena poznamenala "mně prosím ještě horkou vafli se šlehačkou". A tak každý nabrali 5 kilo.

Tak Bůh stvořil jogurt, aby si žena mohla uchovat figuru, která se muži tak líbila.

A Satan vytvořil z pšenice bílou mouku a z řepy cukr a zkombinoval je. A žena změnila svou konfekční velikost z 38 na 46.

I řekl Hospodin: "Zkuste můj čerstvý okurkový salát."

A Dábel k tomu stvořil dressing a česnekový toast jako přílohu. A mužové a ženy si po tomto požitku povolili pásky alespoň o jednu díрку.

Bůh ale vyhlásil: "Dal jsem vám přece čerstvou zeleninu a olivový olej na ni!"

A Satan vytvořil malé briošky a Camembert, humrové chlebičky a kuřecí prsíčka na másle, k čemuž bylo již třeba druhého talíře. A hladina cholesterolu lidstva stoupala k nebesům.

Tak Hospodin stvořil běžecké boty, aby jeho děti ztratily nějaké to kilo.

A Satan stvořil kabelovou televizi s dálkovým ovládním, aby se člověk nemusel obtěžovat s přepínáním. A mužové a ženy se smáli a plakali před blikající obrazovkou a počali se odívat do strečových joggingových dresů.

Nato Bůh stvořil brambory s nízkým obsahem tuku a bohaté na draslík a další cenné látky.

A Satan odstranil zdravou slupku a vnitřek rozdělil na plátky, které pak smažil ve zvířecím tuku a poprášil pak spoustou soli. A člověk získal dalších pár kilo.

Pak Hospodin vynalezl libové maso, aby jeho děti nemusely zpracovávat tolik kalorií a přitom aby se zasytily.

A ďábel stvořil McDonalds a Cheeseburger za 99 centů.

Pak se Lucifer zeptal: "Hranolky?"

Člověk odpověděl: "Jasně - extra velkou porci s majonézou!"

Čert řekl: "Tak to má být."

A člověk utrpěl srdeční infarkt.

Bůh si povzdychl a stvořil čtyřnásobný bypass.

A Satan vynalezl státní zdravotní pojištění.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Že se lidský život neodvíjí čistě jen v barvě bílé anebo naopak výlučně jen v barvě černé jsme si znovu ověřovali při říjnovém **promítání** poměrně nového českého **filmu** režiséra Jiřího Stracha „**Povodeň**“. Jde o komplikace vzniklé dočasným soužitím dvou postarších žen v Benešově, kde do svého elegantního bytu pozvala kultivovaná a dobrosrdečná vdova povodní údajně postiženou jednoduchou ženu z pražského Karlína, osobu jí dotud zcela neznámou. Benešovská dobrodinka pojme časem podezření, že je Karličankou využívána, ne-li dokomce obelstívána a po jisté době dochází k dramatickému rozchodu. Po zahynutí návštěvnice se však ukazuje, že nechtěla využívat svou hostitelku, nýbrž hledala spíše únik ze samoty, a že z nepředstírané vděčnosti ustanovila v poslední vůli svou benešovskou hostitelku jedinou dědičkou. V hlavních rolích velice přesvědčivě hrají dvě proslulé Jiřiny - Jiřina Bohdalová (poněkud vulgární leč společensky založenou návštěvnici) a Jiřina Jirásková (kultivovanou a dobrosrdečnou leč společensky spíše uzavřenou hostitelku). Bratr Petr Čermák nám jako bedlivý a čínorodý provozovatel Ponrepa znovu dokázal, že lze v sokolském Národním domě ztrávit příjemné, poučné a zábavné nedělní odpoledne. A film sám nás utvrdil v tom, že není všechno to co se netřpytí jen uhlí a mour.

Věnujme ještě vteřinku tomu zajímavému, ostudnému a nevysvětlitelnému postoji **Austrálie versus Česká republika**. Je to ovšem odůvodňováno nedostatkem financí, ale to bude asi jen záminka. Občan kdejakého pomenšího afrického či asijského státu se může pochlubit tím, že jeho země má normální diplomatické styky s Austrálií. S takovou chloubou našinec přijít nemůže. Česká republika je sice členem Evropské Unie, je to vyspělá kulturní země Střední Evropy a její obchodní bilance s Austrálií je úspěšná, ba velmi úspěšná, tisíce Australanů ji každého roku navštěvuje - leč kde nic tu nic. Česká republika přesto Austrálii nestojí za navázání diplomatických styků. Jako by to byl druhý poliček rodiny našeho australského ministra zahraničí Alexandra Downera. Pamatuji se, že počátkem padesátých let, kdy došlo ku krátké době nezaměstnanosti a jeho otec byl ministrem v onom sektoru odpovědným, veřejně a bezostyšně prohlašoval, že jako první budou propouštěni nově přichozí „migrants“. Bylo to sice v naprostém rozporu s tehdy ustálenou praxí australských odborů, že kdo přišel poslední je propuštěn jako první, nicméně naši lidé - a mezi nimi byl i jeden můj dobrý kamarád - ztratili zaměstnání jako první, i když nebyli posledními kdo do zaměstnání nastoupili. Takže tak. Skoro by se zdálo, že rodina Downerů si na nás nějak zasedla.

Komunistické režimy usmrtily desítky milionů obětí. Věznily miliony svých vlastních občanů v koncentračních táborech. Zničily životy milionů rodin a rozvrátily společenská zřízení dobré poloviny Evropy i Asie. Komunisté utratili za svého panování v Evropě daleko více životů než jich utratil režim Adolfa Hitlera a vyvrátili celé národy z jejich tradičních sídlišť. Není snad zločinu, jehož by se nebyli za svého dlouhého panování dopustili. Přesto se bolševickým usurpátorům nedostalo vlastně nikde na světě potrestání. **V České republice pobírají bývalí soudruzi tučné pense** a nikdo je nepronásleduje. Nejen to. Udržují i nadále svoji stranu, která se zúčastňuje voleb, je tolerována, její poslanci v parlamentě se těší všemožné ochraně a pobírají skvělé prebendy. Hlasy volající po jejich odstranění z veřejných funkcí jsou umlčovány. Není to jen Kocourkov. Mnozí tvrdí, že tento stav benevolence povede nakonec k sebevraždě republiky. Uvažme ale jaký by byl asi následek zákazu komunistické činnosti. Soudruzi by se nahrnuli do podzemí a odtud by se snažili navou českou demokracii rozvracet. Nyní jsou alespoň všem na očích a lze se snad nadít, že jejich síla jako politické strany bude pozvolna upadat. Přesto je to ale nedobré pomyšlení, že při nejmenším každý desátý člověk, kterého potkáváte na ulici je komunista, anebo alespoň bolševiky volí...

!JIŽ JE ČAS K ZAPLACENÍ ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ \$25!

Nejeden starší člen sydneyjského sokola se jistě bude dobře pamatovat na **rodinu Lendovu**. Sestra Růženka Lendová, štíhlá a elegantní a její dvě roztomilé dcerky Hanička a Helenka v sedmdesátých letech pilně cvičily v naší tělocvičně. Lendovi odpluli tehdy do města Seattle ve státě Washington na pacifickém pobřeží kde do dnes pobývají. Obě dívky již dávno dostudovaly a obě jsou vdány. Hanička v Americe a Helenka? Helenka, narozená zde v Austrálii, si vzala Moravana z Mikulova a žije s ním i dětmi na Moravě. To jsem až do dubna tohoto roku nevěděl. Nu a představte si jak je ten svět malinký. Pár dní před svým odletem do republiky letos v květnu dostanu od Růženky z čista jasna z Ameriky e-mail, že prý ona letí za dcerou Helenkou na Moravu, ale že budou po většinu času pobývat v jisté malé vesničce u Třeboně kde má Helenka s manželem letní chalupu. Protože jsem právě do Třeboně náhodou mířil i já, vyhledal jsem si tu vesničku na mapě a zjistil jsem, že se nachází jen kousínek od Třeboně. Tu Helenčinu chalupu jsem tam nakonec po jistém pátrání našel a s Růženkou se tam sešel. Je to skoro neuvěřitelné. A teď jsem také dostal ze Seattlu e-mail, kde sestra Lendová vzkazuje do Sydney abych také pozdravoval „ty zbylé sokolíky, kteří se na mě pamatují“. Tož to vyřizují a jsem si jist, že těch „zbylých“ bude ještě pěkná hrstka.

Když se znovu zapřemýšlím nad tím, **jak chudě pražská media propagovala letošní sokolský slet**, docházím k úsudku, že to ani není nelogické. Však jsou tam doma u vesla většinou chartisté a lidé s nimi spřízněni. Mnozí z nich byli a jsou bývalými soudruhy, a nejeden z nich kdysi třeba dokonce spolupřipravoval ten vítězný únor, nebo alespoň ten únorový puč vždy pokládal za článek české komunistické víry, než se za Dubčeka jakž takž probral ze soudružského omámení. Tito údajně prohlédnuvši soudruzi se kdysi také podíleli na zničení Sokola a nesrší přímo úsilím Sokol stavět opět na nohy. Ti u vesla nám dovedou činně házet klacky pod nohy, zakazovat nám volit a domáhat se náprav – a proč by tedy tito fešáci měli Sokol dnes propagovat? Člověk může tnout vedle, ale asi něco na ten způsob v Praze v době sletu probíhalo...

Právětak jako třeba Nusle nebo Hrdlořezy, pražské Dejvice nemají vlastně nic co nabídnout turistům ze zahraničí. Ale vezte, že se za poslední léta přece jen vyšprnily. Alespoň pro návštěvníky českého ražení. Dnes totiž **v Dejvicích najdete tři divadla**. Nelžu – třemi divadly se dnes ta čtvrt honosí. Je tam především stále divadélko Špejbla a Hurvinka, v prostorách bývalého kina Svornost, a to do Dejvic přitahuje mladé i nejmladší návštěvníky. Dole k Podbabě v Zelené ulici je Dejvické divadlo. A to červené eso je na Dejvické třídě a jmenuje se Semafor. Je to stále divadlo mistra Jiřího Suchého, ovšem místo Šlitra s ním na podiu exceluje Jitka Molavcová. Za nedávné návštěvy jsem tu partu viděl a slyšel. Byla to jakási předpremiéra jisté revue a bylo úplně vyprodáno. Takže nejen Kulafák, Hlavní štáb a Ministerstvo národní obrany a Techniku, ale i tři poměrně nová divadla dnes najdete v někdejšími stanovišti Matějských poutí...

One doesn't have to point out that the **English language is hazardous**, particularly in regard to spelling and pronunciation. What can arguably be spelled as ghoti and ghoughbteighpteau?

GH as in rouGH	F
O as in wOmen	I
TI as in noTlon	SH
GH as in hiccouGH	P
OUGH as in dOUGH	O
BT as in deBT	T
EIGH as in EIGHt	A
PT as in PTomaine	T
EAU as in bEAU	O

Certainly Prague's Lord Mayor saw her funny side when **Australian-born Crown Princess Mary started the jokes** on a trip to the Czech Republic. The Danish princess was on her first solo official visit yesterday when she met Lord Mayor Pavel Bem in Prague's Old Town Square. It is not known what she said but it certainly had the Czech bouncing with laughter. It was a moment of light relief in a busy royal tour. The princess was received at Prague Castle by the wife of the President of the Czech Republic, Livia Klausova. They then headed off together to the Prague Autumn International Music Festival to hear a performance by the Danish National Symphony Orchestra. The tour also took in a monastery, a library, a store and a lunch at Prague Castle. During a walk from the 14th-century Charles Bridge to Old Town Square the princess drew the attention of a group of Australian tourists who recognised her immediately. "She is one of us," cried one of them proudly. The tourists surrounded the princess and wanted to take photographs of her, causing her bodyguards to force their way through the crowd.

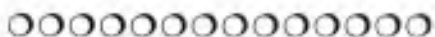
Princess Mary married the heir to the Danish throne, Crown Prince Frederik, in 2004 after meeting him in Sydney during the 2000 Olympic games.

Matthew Benns 24/9/06 The Sun Herald - Picture: AFP

V jaderné elektrárně Dukovany na Třebíčsku **se v pátek 22. 9. stala nehoda komisaři z Mezinárodní agentury pro atomovou energii ve Vídni.** Při cvičení spadl do manipulační šachty s vodou v primárním okruhu elektrárny. Americký komisař vyvážl bez následků, protože voda v bazénu nebyla radioaktivní. Komisaři MAAE se v Dukovanech účastnili výcviku. Pohybovali se ve skupině. Jeden z nich se vzdálil a spadl do šachty číslo jedna, kde se v tu chvíli výcvik nevedl. „Přiznal své pochybení. V pravidlech je dáno, že nesmí opustit skupinu,“ uvedl mluvčí elektrárny Petr Spilka. Šachta s vodou se používá k zavážení a vyvážení jaderného paliva. Během nácviku v ní palivo nebylo. Přesto komisaře vyšetřili odborníci, aby byla vyloučena kontaminace radioaktivitou. „Je v pořádku. Pamatuji, když před lety spadla komisaři do bazénu tužka. Teď to byl celý komisař,“ uzavřel Spilka.

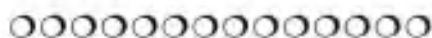
(Viedeňské svobodné listy)

V sobotu 30. září byla v bývalém koncentračním táboře Mauthausenu odhalena **pamětní deska** hudebnímu skladateli proslulých českých písní **Karlu Hašlerovi**. Na závěr uctění jeho památky zazněla v podání kvarteta z Pinkafeldu *Ta naše písnička česká*. Tento neobvyklý rámec pietního aktu, hymny a písně v budově bývalého Krematoria III, KZ Mauthausen navodil zcela neobvyklou atmosféru, která by se dala srovnat s téměř metafyzickou přítomností samotného skladatele. *(Viedeňské svobodné listy)*

Julian Bullard (1928-2006), who has died aged 78, will be remembered by his colleagues in the British diplomatic service and by Britain's close partners and allies as an outstanding political director in the early 1980s, and as an equally successful ambassador in Bonn from 1984 to 1988. He will also be remembered as the head of the Foreign Office's East European and Soviet Department who was the guiding hand behind the **expulsion of 105 members of the Soviet official establishment** in London in 1971 for activities incompatible with their diplomatic status. There was a serious problem with the Soviet Union, which by 1971 had been allowed to build a KGB presence in London so large it had become impossible to control. There were only two choices: to do nothing much and go on being rolled over, or to do something radical. Bullard persuaded the foreign secretary, Sir Alec Douglas-Home, to go for the radical approach. Hence the much-publicised expulsion of the 105. *(The Sydney Morning Herald)*

Since the giant wooden doors opened for the first time at Little Creatures Brewery's Fremantle base, the popular pilsner has been on the bar alongside the nationally released Pale Ale and Rogers' Beer. We like the idea of lager styles being crisp, clean and elegant as opposed to overly "meaty", malty or sharp. This is a **refreshing pilsner** based on the classically structured European examples that use the finest Saaz (Žatec) hops and a patient fermentation regime. Little Creatures Pilsner was a gold medal winner in its first outing at the Australian International Beer Awards. For those who have to dig further, here are some brewers notes: *Czech Saaz hops are added early in the boil with a late hopping using a hybrid variety we keep to ourselves, giving light flavour and a soft bitterness. Lightly kilned pilsner malt gives the beer both its light, slightly golden colour, and leaves a crisp clean taste on*

the palate. The alcohol content is 4.6% alc/vol and it has no artificial additives or preservatives. *(www.littlecreatures.com.au)*

Oteplování planety? Snažme se představit si Evropu, Střední Evropu, jak asi vypadala před těmi deseti tisíci léty. Snadné to jistě není, ale je nám známo, že přibližně v oné době se tvářnost té části zeměkoule počínala měnit. Ledovce až do té doby pokrývající severní a Střední Evropu počínaly tát, a dnes už jich máme jen zbytečky v evropských Alpách a snad i někde ve Skandinávii. I napadá mě požádat

laskavé čtenáře o radu. Kolikpak asi jezdilo tehdy po Evropě aut, kolik dusivých par vycházelo tehdy z evropských továren? V Číně snad tehdy už možná používali inkoust, ale Amerika byla jen doménou Siouxů, Komančů a jiných indiánských kmenů - že by to ty jejich dýmky míru bývaly zapůsobily na podnebí v daleké Evropě? Že by to tehdejší oteplení nemělo co činit s lidským konáním? Aníž bych se snažil podceňovat představivost těch všech dnešních proroků brzké zhouby - co tehdy asi způsobovalo to gigantické tání? Ne že bych se zastával těch všelijakých dnešních znečišťovatelů. Ale, příkrčím-li se hodně do nějakého kouta, abych byl pro své osobní bezpečí takřka neviditelným, a vyřknu-li tu heretickou otázku není-li i to dnešní oteplování dílem spíše božským než lidským, nebudu ukamenován?

České Orfeum bratra Pšeničného zakončilo svým listopadovým programem svoji letošní sezónu a posluchači, kteří se dostavili tentokráte ve velmi hojném počtu, byli do jednoho i do jedné uneseni jeho výběrem. V první části jsme poslouchali silvestrovský pořad filharmoniků z Berlína a zlatým hřebem snad byl houslový koncert mladičkého virtuosa. V druhé části jsme shlédli představení „André Rieu at Albert Hall“ předvedené v Londýně v roce 2000. Obě části programu Orfea byly tentokráte lehčího rázu a obě byly přijaty našimi diváky s nadšením. Zejména ta londýnská část v nás všech zanechala pocity velkého potěšení. Potěšení z toho, že tradiční evropská lehká hudba neskomírá na úbytě, jak by se snad dalo soudit z výběru materiálů dnes nabízených v obchodech všude na světě. Hlomož, který je dnes jeho výrobcí představován jako hudba, ač postrádá jak melodii tak rytmus, byl dokonale přebit klasickou evropskou lehkou muzikou, kterou nejen obecnostvo přítomné v Albert Hallu ale i v sydneyjské sokolovně kvitovalo s obrovským uznáním. Sledovali jsme, jak londýnské obecnostvo se dalo do tance při poslechu Straussových valčíků i polek a nechyběl ani klasický pochod Radeckého. Bratru Pšeničnému přejeme úspěchy i do budoucna a upozorníme, že Orfeum opět zahájí sezónu v únoru 2007 představením české Smetanovy opery Dalibora. Neopomeňte!

Při letošním **mistrovství světa v plážovém volejbalu** junierek, které se konalo na Bermudách, obsadily pražské závodnice Kolocová a Sluková páté místo. Za úspěchem plážového volejbalu stojí také hlavní trenér české reprezentace a oddílu Sokola Brno I Milan Džavoronok, bývalý volejbalový reprezentant a člen komise volejbalu odboru sportu ČOS. Sokol 10/2006

● Jana Komrsková

Letošní **mistrovství České republiky žen a junierek** hostilo Brno - bašta sportovní gymnastiky u nás. Tento závod byl poslední prověrkou žen před odjezdem na MS v dánském Aarhusu. Souboj o absolutní mistryni ve víceboji se odehrál mezi brněnskými závodnicemi Janou Šikulovou a Janou Komrskovou. Vítězství a titul absolutní mistryně ČR po bezchybném výkonu bezpečně vybojovala Komrsková, Šikulová se po pádu z kladiny musela spokojit s druhým místem. Mezi prvních pět závodnic se dokázala prosadit jediná mimo-brněnská závodnice Veronika Ožanová z Vitkovic, která obsadila třetí místo. Koncert J. Komrskové pokračoval i ve finále na jednotlivých nářadích. Zvítězila v přeskoce, kladině a prostných. Triumf brněnských závodnic završila Šikulová na bradlech. Kromě čtyř mistrovských titulů přidala Komrskové ke své medailové kolekci stříbro za finálová bradla. K medailovým hodům přispěla Šikulová ještě dvěma stříbrnými medailemi na přeskoce a kladině a bronzem v prostných. Další medaile pro Brno získala Nicol Pechancová - druhá v prostných, Adéla Pavouková - třetí na bradlech a Martina

Strnadová - třetí na kladině. Sečteno a podtrženo, závodnice Sokola Brno I získaly 13 z 15 medailí, rozdělovaných na MČR v kategorii seniorek včetně všech mistrovských titulů. Stejně tomu bylo i v kategorii juniorek, kde se absolutní mistryní stala Kristýna Pálešová před Evou Verbovou - obě ze Sokola Brno 1. Mezi čtyři brněnské závodnice se ve víceboji dokázala vklínit pouze Anna Čadková ze Sparty Praha. Velké finálové sólo předvedla K. Pálešová ziskem titulů na všech nářadích. Výborně ji doplnila E. Verbová, která na bradlech a kladině vybojovala stříbro a přidala bronz na přeskoce. Konečnou sbírku dovršila další brněnská závodnice Denisa Netolická bronzovou medailí na kladině. MČR žen a juniorek pro rok 2006 skončilo triumfálním ziskem všech deseti mistrovských titulů pro Sokol Brno I.

Stanislav Vyzina Sokol 10/2006

MILÝ HOST. Po padesáti osmi letech navštívil u příležitosti XIV. všesokolského sletu v Praze svou mateřskou sokolskou jednotu na Spořilově její bývalý člen žijící ve vzdálené Austrálii - osmdesátiletý bratr Otakar Hanzal ze Sydney. Po komunistickém puči v roce 1948 jako čtyřadvacetiletý maturant emigroval do země protinožců, kde se musel přizpůsobit tvrdým podmínkám života, najít si práci, založit nový domov jako stovky dalších českých a slovenských sokolů, kterým tehdy ve vlasti hrozilo zatčení pro údajnou velezradu a prozápadní špionáž.

Milé setkání s bratrem Hanzalem, který týden po sletu přijal pozvání do naší sokolovny, se stalo radostným svátkem pro všech dvanáct přítomných členů Věrné gardy. Zavzpomínali na sokolský život v jednotě po druhé světové válce a vyslechli vyprávění o nelehkém životním osudu našeho hosta. Děkujeme bratru Hanzalovi za vyznání jeho sokolské věrnosti a přejeme jemu i všem členům australského Sokola pevné zdraví a zdar!

Vladimír Prchlík Sokol 8-9/2000

Lovec perel Bojar

Šlápějemi dějin a významných výročí v říjnu, listopadu a prosinci

Před 320-ti lety, 11. listopadu 1686 zemřel **Augustin Heřman**, první Čech usazený v Americe, spoluzakladatel Nového Amsterodamu, který byl později přejmenován na „New York“.

*General Laudon jede skrz vesnici,
General Laudon jede skrz ves.
Jede skrz vesnici má bílou epici,
generál. Laudon jede skrz ves.*

Kdopak to byl, ten pan Laudon? Celým jménem **Ernst Gideon von Laudon**? Narodil se **před 290 lety, v roce 1716** v Livonsku, které se o pět let později, v roce 1921 stalo součástí Ruska. Laudon pocházel z chudé šlechtické rodiny ze Skotska. V ruské armádě nebyl spokojen a vstoupil proto do rakouské armády, kde svůj aktivní život ztrávil ve válce s Pruskem a s Tureckem ve službě Marii Terezii a Josefu II.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

SYDNEYSKÁ PAHORKATINA

Todlencto dyby zblejsknul náš Kolín tak by hele zelenal. To mi do ucha zaševalil rarach. Spíš jen rarášek. Přirozeně s neomylně pražskou formulací a intonací. Před nějakými těmi čtyřiceti léty. Ne tady v Sydney. Vybral si ten pacholek místo jiné a nepravděpodobné.

Bylo to tak. Vystoupili jsme z letadélka a bylo nás jen asi pět a půl či tak nějak. Kolem oběda a bylo vedro a všude plno much. Stovky much ihned sedí člověku - a co pak teprve dobytčeti! - na zádech jak jen se odváží v létě ukázat se ve volné přírodě. Vystoupili jsme, respektive vysadili nás, protože se něco někde na vrtuli porouchalo a dál že se poletí až později odpoledne. Nakonec se neletělo nikam, naložili nás do taxíků a vyrazili jsme na cestu z městečka Nynganu do městečka Cobaru. Letěl jsem tenkrát do Cobaru na jisté soudní řízení, ale vůbec jsem neměl v plánu stavět se v Nynganu. Nyngan, to bylo, a je, takové veliké NIC. Pár kolmých uliček sem a pár ještě kolmějších uliček tam, všechno krásně devadesátistupňové, nu prostě kolmice na kolmici, ale jinak nic. Už tam ale začíná poušť a červenavý písek se válí všude mezi těmi kolmicemi a vůbec už to všechno působí jaksi červeně. Nu a tou červení jsme navečer nakonec vyrazili směrem na Cobar, bratru nějakých sto dvě stě kilometrů - tehdy ještě v milích - na severozápad. Dalo by se říci dále směrem k mrtvému srdci Austrálie, ale nenajíždějme na to tak dramaticky. Cobar tehdy bylo již téměř opuštěné hornické městečko s horní slávou již dávno zašlou. Kolem všude načervenalo, písek, řídká travka a tu a tam stříbrnolisté stromy a stromky, spíše ty stromky, mdlě zeleně. Ale teď k tomu Kolínu a jak by zelenal.

Náš taxík se řítí do noci a v Austrálii se dovede smrknout poměrně rychle. Nejdříve ještě rudá záplava zapadajícího slunce a pak tma. Tedy ne čírá. Nad námi jakoby velikananánáská baň posetá hvězdami všelikého jasu a velikosti. Rovinou prudce letící taxík po rovnorovně silnici, nad námi hvězdy a pak ještě všude kolem tmavá a suchá výheň. A najednou na západě jakoby začínalo svítat. Světlo rostlo a vyhranilo se, ale nemohli jsme ho jaksi nijak dohonit. Po nějaké té chvíli mě napadlo, že to světlo postupuje proti nám, ne že my bychom je honili. Když se v nicnu objeví světlo, člověk má alespoň nač se dívat a já se tedy díval a díval. Po menší a kratší věčnosti se to světlo najednou na nás vrátilo a hned se také kolem nás přerítilo a on to, pane, on to vlak. Nevím kolik kilometrů dlouhý, ale dlouhatánský vlak to byl a dokonce se odhodlal nám zahoukat. Takže, opakujme zde, náš Kolín by zezelenal. Závistí, vážení, závistí, co myslíte. On tedy v pěkné rovině stojí, přimhouříme-li kolem vesničky Radovesnice oko, ale kam se hrabe na australskou rovinu mezi Nynganem a Cobarrem. Tam je velehorou i krtina. To je tedy rovina jako stoleček stůl a člověk to musí vidět, aby tomu věřil. Nemyslete ale, nejste sami, oni sydneyští občané to třeba také neznají, tak jako lidé z Nynganu, z Broken Hillu, z Cobaru, a vůbec z vnitřní Austrálie se jednou za rok či tak jedou podívat na moře v Sydney. Jednou mi vypravovala matka tříleté Queenslandanky, jak prodali farmu ve vnitrozemí a přestěhovali se k pobřeží. Když poprvé zapršelo, dítě se mohlo zbláznit, protože déšť neznalo a bouře se šíleně bálo.

Tohle všechno že nijak nesouvisí se Sydney, pravíte? A ptáte se dále, že kde a kam se jako poděl ten obrázek ze Sydney. Nu, snažil jsem se postavit před vaše středo-evropské oko něco, co bychom mohli nazvat kontrastem naší staré dobré Sydney. Zde, v tomto městě, by si náš Kolín na své přišel a zde by se skutečně mohl pyšnit. Kopečkovitá Sydney mu nemůže nijak konkurovat, nikdy nemohla a moci nebude. Byla a zůstává takovou jakou ji kdysi asi onen Všemocný a Všepředvídací architekt zeměkoule zplodil. Za každých pár set milionů let se ovšem moře přelilo sem a přelilo se tam, ale i to se prý započítává do onoho tvůrčího aktu. Rozhodně byl půdorys Sydney přesně takový, jakým je dnes v jednadvacátém století kdy zde stanula naše noha, když v pyrmontském přístavu opustila onen plovoucí hotel nesoucí jméno Orontes. Však už z paluby se skýtal úchvatný pohled na celý přístav a pobřeží kolem. Sydney musila být krásná vždycky, i když sem kdysi dávno začínali proudit nedobrovolní osadníci - trestanci, někteří dokonce v okovech.

Když sem dorazil se svou flotilou těch nedobrovolníků v druhé polovině osmnáctého století kapitán Phillip, byly ovšem břehy přístavu pusté. Sem tam to dění z břehů museli sice pozorovat místní domorodci, ale jejich oštěpy a jejich protesty osazenstvo lodí Jeho Veličenstva krále Jiřího Třetího nemohlo brát a nebralo vážně. Tekl tu i potůček sladkovodní a k jeho ústí do zálivu, kterému dnes říkáme Port Jackson, ty lodě směřovaly. U něho i zakotvily a rozbil se tábor - trestanci zůstali dole a jejich ozbrojení strážní se uvelebili na kopečku, kde dnes stojí hvězdárna. Co se dělo potom si asi dovedeme i nedovedeme dnes představit. Byl parný leden, ledničky nikde a much a komárů všude plno. Trvalo delší dobu, než se začaly pěstovat první brambory, ale rumu prý bylo z lodních zásob vždycky dost a dost. Pak se začaly břehy kolem přístavu měnit pod zásahy lidských rukou a všechna ta původní skvostná divočina brala za své. Když tedy v roce 1950 těmi místy majestátně proplouvala naše britská Orontes, podplula už gigantický most a oštěpy domorodců ji nepřivítaly.

Kdyby byl býval kapitán Phillip vstal v tom padesátém roce z hrobu a z Anglie si sem zajel, nebyl by Sydney poznal. Ale kdybychom my tehdy byli s Orontes hned zase utekli do Londýna a vrátili se počátkem jednadvacátého století, byli bychom zažili podobné překvapení. Sydney se prostě změnila k nepoznání. K nepoznání? Ano i ne. Mrakodrapů sice přibývá jakoby se čtvercem doby, ale půdorys přístavu setrval na vývoji od toho posledního přelítí se moře. Um a předvídatost Největšího z architektů tedy naše lidské mravenčení nepředstihlo. I ten sladkovodní potůček stále lenošivě teče tam kde lenošivě tékával, i když se ho dnes snažíme ukrývat pod velikány města.

Rád bych si dovilil jen kratinké extempore. Jistěže ti hoši z britské námořní pěchoty nebyli žádní andílci a asi je sem posílali také za trest - komu se prosím vás mohlo zamlouvat jet na nějaké takové tehdejší skořápeče s plachtami z Plymouthu do Buenos Aires a odtud potom se nechat nést větrem kolem jihoafrického Mysu Dobré Naděje do neprobádané Austrálie, to už musel takový hoch ledacos provést aby ho poslali na takovou dvouroční cestu, byť i s puškou na zádech. Když se ale člověk zamyslí nad tím, že na sklonku osmnáctého století probíhaly líté boje mezi Británií a Francií, a že tedy jednomu šlo, lyricky vyjádřeno, v těch válkách vo hubu, počíná chápat, že zmizet na dvě léta z Evropy nebylo tak úplně nazmar, a že možná babrat se s vrahy na palubách vratkých kocábek a flirtovat s dámičkami pochybné pověsti v podpalubí bylo bezpečnější než bojovat v Kanadě proti francouzské koloniální armádě anebo později ve Španělsku proti Napoleonovi. To jen tak na okraj.

Je známo, že New York není Amerika, Paříž že není Francie a Sydney ovšem také není Austrálie. Tou Austrálií je spíše městečko Nyngan a krajina mezi Nynganem a Cobarem a jí podobné kraje vnitřní Austrálie. Není tedy velkoměsto Sydney reprezentativní částí tohoto kontinentu právě tak jako jí nejsou jiná velká pobřežní města Austrálie jako Melbourne, Brisbane, Adelaide či Perth, a tato místa nebyla typickou Austrálií ani v létech padesátých minulého století, i když naprostá většina obyvatelstva v těchto městech vždycky přebývala. Je jednou ze zvláštností tohoto liduprázdného světadilu, že kolem pobřeží jsou několikamilionová města, zatímco vnitrozemí je prakticky jen domovem ovcí, klokanů, dingů, ale také obrovských stád zdivočelých koz a velbloudů. Velbloudy sem importovali kdysi Afgánci, kteří za dob kdy ještě nejezdily vlaky a nelétala letadla obstarávali karavanovou dopravu přes Střední Austrálii. Když se letadla a vlaky objevily, Afgánci přišli o lukrativní výdělků, ale pustili svá zvířata do volné přírody. Těm se tam pak počalo dařit výborně a dnes jsou australští velbloudi hodnoceni jako nejlepší kusy svého velbloudího druhu. Marně byste je ovšem hledali kolem Sydney. Ba i lidské plemeno prošlo podobným procesem fyzického vylepšování. Dovezli sem kdysi vyhublé exempláře naší lidské rasy sebrané po britských trestnicích a po dvou stoletích se z oněch původních britských skrčků stali do bronzova opálení statní atleti. S poněkud nevybroušeným intelektem, ale to je kapitola zcela jiná.

Když se na tomto podivuhodném kontinentě potom začaly objevovat lidské exempláře z válkami postižené Evropy, trvalo dvě solidní generace než došlo k fyzickému vyrovnání s místním obyvatelstvem. Z Evropy přibylí Novoaustralané se ovšem vždycky domýšleli, že jejich evropsky rychlopalný intelekt dovede předčít ležérnost zde zrozených obyvatel, ale o tom by asi dovedli napsat tlustá pojednání povolání sociologové. Něco podobného se konečně dělo i v Americe.

Leč hovor je hlavně o fyzickém uspořádání města Sydney a jejího báječného rozložení kolem přístavu, kterému se sotva jaký jiný kus světa vyrovná. Je sice pravda, že

pohled s výšiny nad Nielsen Parkem nebo nad Rose Bay či od buše nad Mosmanem byl asi stejný, anebo podobný i v době kapitána Phillipa, ba i v dobách, kdy se po těch výšinách proháněli jenom domorodci a honili místní vačnatce, tedy v dobách, kdy ona místa ještě dávno nenesla britská pojmenování, ba asi i v dobách před nimi, kdy Všemocný architekt přírody dal naposledy mořím přelit se před těmi stamiliony let. Avšak lidská ruka - bez oštěpu, ale ozbrojená evropskými visemi - přece jen dovedla zasáhnout a pozměnit Jeho dílo. Spíše častěji k neprospěchu Původního Záměru, když třeba dokázala ověnit ta nejdylitější místa továrními objekty, doky a vůbec výtvary našeho průmyslem a výdělkem zatíženého uvažování. V takovém stavu jsme přístav zažili už v padesátých letech, ba k obrovitému mostu byly ještě přistavěny mosty další a oblast kolem Circular Quay byla zdevastována postavením nehorázné Cahill Expressway, která esteticky znehodnotila právě místa prvního vyloďení a prostor kolem onoho původního sladkovodního potůčku. Říká si někdy člověk, jak jsme my, milý Bože, dovedli to Tvé dílo přefušovat a přetvořit k svým ubohým představám. Ale přece...

Ale přece dovedla lidská ruka i vylepšovat. Až do počátku let padesátých se pyšnil Benelong Point remízou pro pouliční tramvaje. Ohybnost první třídy, leč sotva kým jako taková vnímaná. Pak se stal přece jenom zázrak. Jedna velkodušná vláda státu Nového Jižního Walesu našla odvalu vypsát konkurs na postavení operního domu. A byl to Evropan, Dán, kdo onen konkurs vyhrál. Ohavná šupna-remíza zmizela a na jejím místě vyrostl skvost. V podobě sydneyjské Opery, snad nejhodnotnější architektonické a snad Tvůrcem samým inspirované dílo kráslíci dnes poloostrovek Benelong Point. Kdo za sobotního odpoledne odtud přehlíží tisíce plachetnic jimž vévodí stavba jež je sama velikou mušlí-plachetnicí nemůže nezaznamenat gigantickou změnu. A ta je nejen okrasou tohoto nádherného kousku světa. Je také permanentní inspirací lidského tvoření a těch hodnot, jež dovedou z pouhého města vytvořit symbol i monument lidského konání. Už není Sydney jen hromadou kamení.

Tak zvaná „Rodná strana“ Věra Schmiedtová radio.cz

*Některá slovní spojení v nás vyvolávají reminiscence na různé minulé doby. Řekneme je a už víme v které době se nacházíme. Mohli bychom je nazvat "citátovými spojeními". V tomto příspěvku to jsou jen namátkou následující: třídní nepřítel, čelem k masám, jasné zitrky, nerozlučné přátelství, bratrská pomoc, rodná strana. Všechna tato spojení nás odkazují do období 1948 -1989. Dnes se podíváme na spojení **rodná strana**.*

V Českém národním korpusu (ČNK) se přídavné jméno *rodný* nejčastěji spojuje s podstatnými jmény: bratr, sestra, chalupa, domek, dům, ves, město, hrouda, hnízdo, hory, kraj, jazyk, řeč, jméno, list, číslo. Vidíme, že jsou to podstatná jména, která označují něco základního pro lidskou existenci - nejbližší příbuzné, místo kde jsme se narodili, náš mateřský jazyk. Jen spojení *rodné jméno, list, číslo* označují naši administrativní evidenci - jméno dostáváme při narození, rodný list je doklad o našem narození a rodné číslo je identifikační číslo, které nám stát přiděluje při narození, je jedinečné a tím je jedinečné i naše administrativní řazení.

A najednou do tohoto kontextu primárních věcí člověka zasahuje zcela nelogicky a zdá se že i vulgárně spojení **rodná strana**. Je to propagandistické zneužití běžné spojitelnosti tohoto slova a snaha zařadit politickou organizaci mezi tyto pro každého člověka životně důležité věci. Je to spojení, které označuje komunistickou stranu.

Podívejme se na kontexty z ČNK:

*...vzorný soudruh, platil příspěvky a miloval **rodnou stranu**...;*

*Že se pan Štěpán tlačí do své **rodné strany**, je jeho záležitost.*

*Maluj, malíři, a malbou masy oslov! Jeť **rodná strana** v umění náš učitel a rádce!*

*Nebyl prostě autoritativní a na to také doplatil. Zklamal **rodnou stranu**. Proto z funkce musel odejít ...*

Když už byla **rodná strana** v troskách, šlo mafii složené z neprůhledné a konfúzní směsi členů StB, stranických funkcionářů, nomenklaturních kádrů, nositelů různých tzv. státních tajemství atd. bývalého režimu o záchranu holé kůže.

Útěchou nám může být, že nervózní je i členská základna KSČM, což akceschopnosti **rodné strany** příliš neprospěje.

...velmi často si vědecký pracovník "kupoval" souhlas **rodné strany** spoluprací s StB, stačí nahlédnout do seznamů agentů StB.

Dnes spojení **rodná strana**, jak vidíme z ukázek, mluvčí užívají ironicky a jako odkaz k minulé době nebo jako synonymum i pro dnešní komunistickou stranu.

Pozorování jazyka byla ověřena v Českém národním korpusu, podrobnosti o něm najdete na internetové adrese ucnk.ff.cuni.cz

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Za rok za dvě léta mě nebudeš už znát... Tak nějak zněla to stará česká odrhovačka z minula. Na první pohled to asi nezpozorujete, ale je v tom textu uložen jeden z podivuhodných tajů naší osobité řeči. Za léto by se povědět nedalo, tedy že za léto mě nebudeš už znát, znělo by nám to podivně. Za rok, za dva roky by už srozumitelné bylo, ale tak ten text nezní. Ten text zní tak jak znít má. A to nás vede k tmu, že v češtině lze zcela srozumitelně říci za pět roků i za pět let, ne za pět jar či podzimů nebo zim, ale právě jen za pět let anebo za pět roků. Leč tak jednoduché to zase přece jen není. Jistými pravidly se přece jen řídíme, ale definovat je nedovedeme. My prostě vystřelíme, vystřelíme naplno a obyčejně hned do černého. Pravidlo vem ďas.

Nelze-li povědět za léto, lze zcela dobře povědět za dvě, tři, čtyři léta, za pět, deset, sto let, nebo za rok, za dva, tři, čtyři roky, za deset či sto roků. Lze také říci za dlouhá léta, zatímco za dlouhé roky už by znělo trochu podivně. Podivně zní i po rocích - po létech už zní daleko lépe. Můžeme povědět, že ta žena má už svoje léta a nezní nám dobře říci o ní, že má své roky - tomu bychom sice rozuměli, ale dobře to nezní. Roční období může být jaro, léto, podzim i zima, ale letní období je jen období léta. Uplynulo mnoho a mnoho let - to zní našemu uchu naprosto přirozeně. A mnohem lépe zní po mnoha létech než po mnoha rocích. Takže máme roky a léta - ale jak vyjádřit to pravidlo kdy použít léta a kdy roky ? Do roka a do dne, hin se hukáže. Do léta a do dne by se to hin určitě neukázalo. Tak už to prostě u nás chodí.

Než se rok s rokem sejde. Ale než se sejde léto s létem ? Roční příjem by mohl být ten a ten, příjem obdržený za jaro, léto, podzim a zimu, ale letní příjem by byl omezen jen na to léto. Letos je tento rok. Ročně je za rok, během roku. Letitá lípa má svá léta, přežila léta, přežila už hezkých pár let či roků, je tedy letitá, ale ročitá být nemůže. Sedm let jsem u vás sloužil a nic jste mi nedali. Sloužit jsem ovšem u vás mohl i sedm roků, význam by byl stejný, bylo by to naprosto srozumitelné i když by to znělo v té lidové písni nezvykle.

Každoročně jezdíme na prázdniny do Chotěboře. Nejezdíme tam každoletně. Napřesrok tam pojedeme zase. Rozhodně ne napřesletně nebo napřesléto. Během příštího roku bude Lojza maturovat. Ne příštího léta. Letos bylo dost deštivo. Ale za rok uvidíme - ne za léto. Za nějaký ten rok bude už Fanyňka na vdávání. Ne za nějaké to léto. Za rok se pak uvidí. Ne za léto. Vašemu Pepíčkovi může být jeden rok, nikoli jedno léto. Pokuste se to nějak logicky odůvodnit a ztroskotáte. Dvě léta už mu být mohou, i dva roky mu mohou být. Ptali jste se někdy někoho kolik je mu roků ? Až mně bude sedm, sedmdesát sedm, sedmdesát sedm let. Pak budu mít svoje léta. Snad i roky, ale léta znějí přirozeněji. Ale naopak, kolik udělá vrabec kroků za sto roků, ne za sto let. Máme tedy léta a máme roky a instiktivně víme kdy použít ta léta a kdy ty roky. Ale vysvětlete to nějak přijatelně cizinci.

Skrývá tedy naše řeč ono tajemství let a roků a my Češi se nad ním nikdy nepozastavíme. Ale rozlišujeme ta slova v běžném používání úplně samozřejmě a nikdy nás ani nenapadá nad tím nějak bádát. Narazíme na tento taj až tehdy, kdy se nás cizinec snažící se zdolávat úskalí češtiny jaksi nevinně dotáže, jak to vlastně je. Pravidlo mu definovat asi schopni nebudeme. Je to prostě tak a ne jinak. Ledaže bychom se opět uchýlili k onomu vysvětlení o kvočiči kvoči. Aby tedy kvočna nekvokala - i když, objektivně vzato, by měla proč.

!JIŽ JE ČAS K ZAPLACENÍ ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ \$25!

FOR YOUR HEALTH AND HOLIDAY LUHAČOVICE SPA

**One of the nicest spas in Czech republic for relaxation
and for your soul and body wellness.**

*Spa treatment is based on the local mineral springs healing power
combined with latest treatment and rehabilitation method.*

*Luhačovice offers not only treatment and stay in a beautiful natural
setting, but also possibilities for sports, entertainment and social
life.*

Your stay: weekend, few days, one week or more.

**Real value - cost of one week: 7 accommodation with breakfast,
physician consultation, 5 treatment procedures starts from \$A240.**

**Your friend NCN TRAVEL based in Prague will satisfy all your
demands:**

**Air flights, transfer to Luhačovice, accommodation and trips in
Czech republic, tour guide and all your needs.**

**For bookings and more information contact: VIC NOVAK
[02] 91306781 mobile 0411984469**

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

**All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199**

**Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199**

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2006 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2006. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „Sokol Sydney Ltd“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2006	\$ 25.00
Příspěvky 2005 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem ...	\$

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Autolab[®]
be safe. be sure

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM NÁRODNÍM DOMĚ

VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ VEČEŘE

V SOBOTU 23-12-2006 A 30-12-2006 - 18 HOD.

(Informace o ostatních sobotách je na následující straně.)

1. PRÍPITEK (KAŽDÝ SI MŮŽE ZAKOUPIT LIBOVOLNĚ V BARU SOKOLA).
2. OPLATKY A MED.
3. POLÉVKA - RYBÍ NEBO ZELŇAČKA „KAPUSTNICA“ S UZENÝM.
4. RYBA (LOSOS) NEBO ŘÍZEK A BRAMBOROVÝ SALÁT.
5. HODNĚ VANOČNÍHO CUKROVÍ.
6. VÁNOČKA, MAKOVNÍK, OŘECHOVNÍK.
7. RÍZKY, CHIPS.
8. ČERSTVÉ OVOCE.
9. KÁVA - ČAJ SE ZÁKUSEM.

\$25 ZA DOSPĚLOU OSOBU - DĚTI \$12. DEPOSIT \$5 NA OSOBU.

**23. A 30.-12-2006 BUDE RESTAURACE OTEVŘENA
POUZE PRO HOSTY S REZERVACÍ!**

MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT

NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,

V SOBOTU NA 9452 5617

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Aerobics:** Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: RING PAVEL Mob. 0419 872 835
Volejbal: Young team: Sunday afternoons
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.
- Children:** Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.
Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.
FOR HALL BOOKINGS RING PAVEL Mob. 0419 872 835 .

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.
OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.
FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING
4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617
BOOKINGS ESSENTIAL
RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

- Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

